Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσία καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἐτησία . . . . δρ. 8.—	Ἐτησία . . φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος . . . » 4,50	Ἑξάμηνος . » » 5,50
Τρίμηνος . . . » 2,50	Τρίμηνος . » » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ.15.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 24ος — *Ἐν Ἀθήναις, 26 Αὐγούστου 1917* — *Ἔτος 39ον. — Ἀριθ. 39*

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Στὴς πέντε, τὸ ταξεῖδι ἔγεινε πολὺ δύσκολο, γιατὶ ὁ ποταμὸς ἦταν γεμᾶτος χόρτα καὶ πέτρες. Ἡ ὄχθες του ὑψώνοντο ὁλοένα καὶ ἦταν φανερὸ πῶς ἡ κοίτη του ἦταν τώρα σκαμμένη μέσα στὰ πρῶτα ριζοβούνια τοῦ Φραγκλίνου. Ἡ πηγές του λοιπὸν δὲν θᾶταν μακρυά, ἀφοῦ ἐτρέφετο ἀπὸ τὰ νερὰ τοῦ βουνοῦ.

— Ὕστερ' ἀπὸ ἕνα τέταρτο, θἀναγκασθοῦμε νὰ σταματήσουμε, κύριε Σμίθ. ! εἶπε ὁ ναύτης.

— Θὰ σταματήσουμε, Πέγκροφ, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός, καὶ θὰ πάρουμε τὰ μέτρα μας, γιὰ νὰ περάσουμε τὴ νύκτα.

— Σὲ τί ἀπόστασι νὰ βρισκόμαστε ἀπὸ τὸ Γρανίτινο Παλάτι ; ρώτησε ὁ Χάρμπερτ.

— Ἑπτὰ μίλλια ἀπάνω-κάτω, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός, ἄλλα πρέπει νὰ λογαριάζουμε καὶ τὰ στριφογυρίσματα τοῦ ποταμοῦ.

— Θὰ ἐξακολουθήσουμε νὰ πηγαίνουμε ὅλο μπροστά; ρώτησε ὁ ρεπόρτερ.

— Ναί, ὅσο μποροῦμε, ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμίθ. Λοῦρο, πρωΐ-πρωΐ, θὰ βγοῦμε ἀπὸ τὴν πιρόγα καὶ σὲ δυὸ ὧρες, ἐλπίζω νὰ κάμουμε τὸν δρόμο ποῦ μᾶς χωρίζει ἀπὸ τὴν ἀκτή. Ἔτσι θἄχουμε στὴ διάθεσί μας ὅλη σχεδὸν τὴν ἡμέρα, γιὰ νὰ τὴν ἐξερευνήσουμε.

— Ἐμπρός! ἔκαμε ὁ Πέγκροφ.

Ἀλλὰ σὲ λίγο, ἡ πιρόγα ἄγγιζε τὸν χαλικόστρωτο πυθμένα τοῦ ποταμοῦ, ποῦ ἐκεῖ δὲν εἶχε πλάτος παρὰ εἰκοσιπέντε πόδια. Πυκνοὶ θόλοι ἀπὸ φυλλώματα τὸν ἐσκίαζαν ἀπὸ πάνω καὶ ἀκούετο ἀρκετὰ καθαρὰ ὁ κρότος ἑνὸς καταρράκτη, ποῦ μαρτυροῦσε, ὅτι σὲ ἀπόστασι ἑκατὸ βημάτων μπροστά, θὰ ὑπῆρχε κάποιος φυσικὸς ὑδατοφράκτης.

Πραγματικῶς, ὕστερ' ἀπὸ ἕνα τελευταῖο γύρισμα τοῦ ποταμοῦ, παρουσιάσθηκεν ἀνάμεσά στὰ δένδρα, ἕνας καταρράκτης. Ἡ πιρόγα ἐκάθησε στὴν κοίτη καὶ σὲ λίγο ἦταν δεμένη ἀπὸ ἕναν κορμό, κοντὰ στὴν δεξιὰ ὄχθη.

Ἡ ὥρα θᾶταν πεντέμισυ. Ἡ τελευταῖες ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου γλυστροῦσαν ἀπὸ τὰ πυκνὰ φυλλώματα κ' ἔπεφταν λοξὰ στὸν καταρράκτη, ποῦ ἡ ὑγρή του σκόνη ἔπαιρνε ὅλα τὰ χρώματα τῆς Ἴριδος. Πέρα, ἡ κοίτη τῆς Εὐχαριστίας ἐξαφανίζετο μέσα στὴς λόχμες, ὅπου θὰ ἐτρέφετο ἀπὸ κάποια κρυμμένη πηγή. Τὰ διάφορα ρ ί α, ποῦ ἐβγαίναν ἀπ' αὐτή, ἐσχημάτιζαν παρακάτω ἕν ἀληθινὸ ποτάμι, ἄλλα ἐδῶ δὲν ἦταν παρὰ ἕνα ρυάκι ρηχό.

Στὸ μέρος αὐτό, ἀληθινὰ θελκτικώτατο, οἱ ἄποικοι βγῆκαν κι' ἄναψαν φωτιὰ κάτω ἀπὸ μιὰ συστάδα εὐκαλύπτων, ποῦ στοὺς κλάδους των μποροῦσαν, ἂν παρουσιάζετο ἀνάγκη νὰ βροῦν καταφύγιο γιὰ τὴ νύκτα.

Ἔφαγαν ἀμέσως, γιατὶ πεινοῦσαν πολύ, κ' ἑτοιμάσθηκαν νὰ κοιμηθοῦν, γιατ' ἦταν κουρασμένοι. Ἐπειδὴ ὅμως κάποια ὕποπτα μουγγρητὰ εἶχαν ἀκουσθῆ ἀπὸ τὸ δειλινό, ἔριξαν στὴ φωτιὰ κι' ἄλλα ξύλα, ὥστε νὰ διατηρηθῆ ὅλη τὴ νύκτα καὶ νὰ προφυλάξη τοὺς κοιμωμένους μὲ τὴς φλόγες της. Ὁ Πέγκροφ μάλιστα κι' ὁ Ναὶ ἀγρυπνοῦσαν μὲ τὴ σειρά τους καὶ δὲν ἔπαυαν νὰ τρέφουν τὴν προστατευτικὴ φωτιά. Ἴσως νὰ μὴν ἔκαναν λάθος, ὅταν ἐνόμιζαν πῶς διακρίνουν σκιὲς ζώων, νὰ τριγυρίζουν τὸν καταυλισμό, εἴτε κάτω, ἀνάμεσα στοὺς θάμνους, εἴτε ἀπάνω, ἀνάμεσα στοὺς κλώνους τῶν δένδρων.

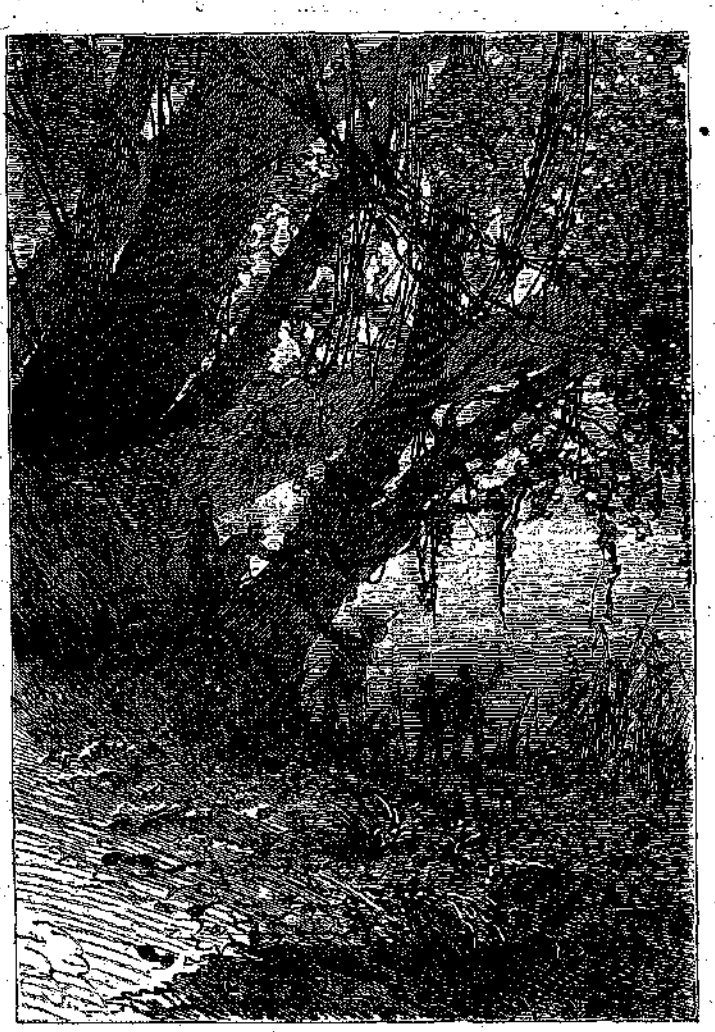

«Οἱ ἄποικοι ἔβλεπαν τὴ ὀπτικὴ ἀκρογιαλιά...» (Σελ. 311, στ. α.)

Ἀλλὰ ἡ νύκτα πέρασε χωρὶς ἐπεισόδιο καὶ τὴν ἄλλη μέρα, 31 Ὀκτωβρίου, ἀπὸ τὰ χαράματα, ὅλοι ἦταν στὸ πόδι, ἕτοιμοι νὰ ξεκινήσουν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ἐνῶ πηγαίνουν πρὸς τὰκρογιάλι. — Κι' ἄλλες ἀγέλες τετραχείρων. — Καινούργιο ποταμάκι.—Γιατὶ ἡ παλίρροια δὲν γίνεται αἰσθητή.—Δάσος ὡς τὴν ἀκρογιαλιά.—Τὸ ἀκρωτῆρι τῆς Σούρας.—Ὁ Χάρμπερτ ζηλεύει τὸν Γ'εδεὼν Σπίλετ.—Τὰ μπαμπού.

Στὴς ἕξη τὸ πρωΐ, ἀφοῦ ἐπρογευμάτισαν σύντομα, οἱ ἄποικοι ἐξεκίνησαν μὲ τὸ σκοπὸ νὰ φθάσουν, ἀπὸ τὸ συντομώτερο δρόμο, στὴ δυτικὴ ἀκτὴ τοῦ νησιοῦ.

Σὲ πόσες ὧρες μποροῦσαν νὰ φθάσουν; Ὁ Κύρος Σμίθ ἔλεγε σὲ δυὸ· ἀλλ' αὐτὸ ἐξηρτᾶτο ἀπὸ τὰ ἐμπόδια ποὺ θὰ συναντοῦσαν. Τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ Φὰρ-Οὐέστ ἦταν ἀπέραντο καὶ πυκνότατο δάσος ἀπὸ δένδρα διαφόρων εἰδῶν. Θὰ ναγκάζοντο λοιπὸν πιθανώτατα νὰ νοίγουν δρόμο μέσα στὰ ψηλὰ χορτάρια, στοὺς θάμνους, στοὺς κισσούς, νὰ περπατοῦν μὲ τὸ τσεκοῦρι στὰ χέρια,—καὶ μὲ τὸ τουφέκι ἀκόμη, ἀφοῦ εἶχαν ἀκουσθῆ τὴ νύκτα μουγγρητὰ θηρίων.

Ὁ Φραγκλῖνος ὑψώνετο πρὸς βορρᾶν, σὲ ἀπόστασι τριῶν χιλιάδων μιλλίων. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ πάρουν μιὰ εὐθεῖα γραμμὴ πρὸς τὰ νοτιοδυτικά, γιὰ νὰ φθάσουν στὴ δυτικὴ ἀκτή. Ἡ πυξίδα τῆς τσέπης τοὺς ὡδηγοῦσε.

Ξεκίνησαν, ἀφοῦ ἐβεβαιώθηκαν, ὅτι ἡ πιρόγα ἦταν δεμένη στερεά. Ὁ Πέγκροφ κ' ὁ Νεὸ φορτώθηκαν τρόφιμα, ἀρκετὰ γιὰ δυὸ τουλάχιστον ἡμέρες. Γιατὶ δὲν ἐπρόκειτο πιὰ νὰ κυνηγήσουν. Ὁ μηχανικὸς μάλιστα τοὺς ἐσύστησε νὰ ποφύγουν κάθε πυροβολισμό, γιὰ νὰ μὴν προδώση ὁ κρότος τὴν παρουσία τῶν στὰ περίχωρα τῆς ἀκρογιαλιᾶς.

Ἡ πρῶτες τσεκουριὲς ἔπεσαν σὲ κάτι πυκνούς, μπερδεμένους θάμνους κοντὰ στὸν καταφράκτη κ' ὁ Κύρος Σμίθ, μὲ τὴν πυξίδα στὸ χέρι, τοὺς ἔδειξε τὸ δρόμο ποὺ ἔπρεπε νὰκολουθήσουν.

Τὸ δάσος ἀποτελεῖτο ἐκεῖ ἀπὸ δένδρα, ποὺ τὰ περισσότερα τὰ εἶχαν ξαναΐδῆ στὰ περίχωρα τῆς λίμνης Γκραντ καὶ τοῦ ὀροπεδίου τῆς Καλλιθέας. Ἦταν πεῦκα, ἔλατα, κομμιόδενδρα, δρυοκονιέρες, ἰδίσκοι, εὐκάλυπτοι, κέδροι καὶ ἄλλα, μικρὰ γενικῶς, γιατὶ τὸ πλῆθός τους ἐμπόδιζε τὴν ἀνάπτυξί τους. Οἱ ἄποικοι προχωροῦσαν πολὺ σιγὰ στὸν δρόμο ἐκεῖνο, ποὺ ἔπρεπε νὰ τὸν ἀνοίγουν μόνοι τους καὶ ποὺ ἀργότερα—ἐσυλλογίζετο ὁ μηχανικός,—θὰ ἑνώνετο μὲ τὸν δρόμο τοῦ Κόκκινου Ποταμοῦ.

Ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ ξεκίνησαν, οἱ ἄποικοι κατέβαιναν τῆς χαμηλὲς πλαγιές, ποὺ ἀποτελοῦσαν τορογραφικὸ σύστημα τῆς νήσου, ἕνα ἔδαφος κατάξηρο, ποὺ ἡ πλουσία του ὅμως βλάστησι μαρτυροῦσε εἴτε τὴν ὕπαρξι ὑδρογραφικοῦ δικτυοῦ, ὑπογείως, εἴτε τὴν γειτνίασι κανενὸς ποταμιοῦ. Ὁπωσδήποτε, ὁ Κύρος Σμὶθ δὲν ἐνθυμεῖτο νὰ εἴδε, ἀπὸ τὸν κρατῆρα, ἄλλα ποτάμια, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Εὐχαριστία καὶ τὸν Κόκκινο Ποταμό.

Τῆς πρῶτες ὧρες τῆς πεζοπορείας ξαναεῖδαν ἀγέλες πιθήκων, ποὺ φανέρωναν τὴ μεγαλήτερη ἔκπληξι μπροστὰ στοὺς ἀνθρώπους,—θέαμα καινούργιο βέβαια γι' αὐτούς. Ὁ Γεδεὼν Σπίλετ ρώτησε, ἀστειευόμενος, μήπως τὰ εὐκίνητα καὶ ἰσχυρὰ ἐκεῖνα τετράχειρα τοὺς θεωροῦσαν ἀδελφούς των ἐκφυλισμένους. Καὶ πραγματικῶς, ἁπλοῖ αὐτοὶ πεζοπόροι, ἐμποδιζόμενοι σὲ κάθε βῆμα ἀπὸ τοὺς θάμνους, ἀπὸ τοὺς κισσούς, ἀπὸ τοὺς κορμοὺς τῶν δένδρων, δὲν ἔκαναν καθόλου φ ι γ ούρα μπροστὰ στὰ ζωηρά, τὰ πεταχτὰ ἐκεῖνα ζῶα, ποὺ πετοῦσαν εὐκολώτατα ἀπὸ κλάδο σὲ κλάδο καὶ προχωροῦσαν χωρὶς νὰ ἐμποδίζη τίποτα τὴν πορεία τους.

Οἱ πίθηκοι ἦταν πολυάριθμοι, εὐτυχῶς ὅμως δὲν ἐφανέρωναν ἐχθρικὰς διαθέσεις.

Εἶδαν ἀκόμη καὶ μερικὰ ἀγριογούρουνα, καγκαροῦδες, κουνέλια καὶ ἄλλα τρωκτικά, ποὺ εὐχαρίστως ὁ Πέγκροφ θὰ τὰ φιλιδωροῦσε μὲ λίγο μολύβι. Ἀλλὰ ὁ Κύρος Σμὶθ δὲν τὸ ἐπέτρεπε.

— Τὸ κυνῆγι δὲν ἄρχισε ἀκόμα! τοὺς ἔλεγε φαιδρά. Τρέχετε λοιπόν, πηδᾶτε καὶ πετᾶτε μὲ τὴν ἡσυχία σας. Στὸ γυρισμὸ τὰ ξαναλέμε!

Στὴς ἐννιὰ καὶ μισή, ὁ δρόμος ποὺ ὡδηγοῦσε κατ' εὐθεῖαν στὰ νοτιοδυτικά, βρέθηκε ἄξαφνα κομμένος ἀπὸ ἓν ἄγνωστο ποταμάκι, ποὺ τὸ πλάτος του ἦταν τριάντα ὡς σαράντα πόδια καὶ ποὺ τὸ γάργαρο νερό του ἔκανε κρότο πολύ, γιατὶ ἔσπαζε σὲ βραχάκια κ' ἔπεφτε σὲ κατήφορο. Τὸ κ ρ ὴ κ αὐτὸ ἦταν βαθύ, ὄχι ὅμως καὶ πλωτό, ἐξ αἰτίας τῆς ὁρμητικότητος τοῦ ρεύματος.

— Ἐδῶ τὰ μπλέξαμε! φώναξε ὁ Νεύ.

— Γιατί; ρώτησε ὁ Χάρμπερτ.

— Μὰ πῶς θὰ περάσουμε ἀντίκρυ;

— Κολυμβῶντας! Δὲν εἶνε δύσκολο, μοῦ φαίνεται.

— Μὰ δὲν εἶνε κι' ἀναγκαῖο, ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμίθ.

— Γιατί; ξαναρώτησε ὁ Χάρμπερτ.

— Γιατὶ αὐτὸ τὸ κ ρ ὴ κ, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός, τρέχει χωρὶς ἄλλο πρὸς τὴ θάλασσα. Δὲν ἔχουμε λοιπὸν νὰ κάνουμε ἄλλο, παρὰ νὰ μείνουμε ἐδῶ, στὴν ἀριστερή του ὄχθη καὶ νὰ τὴν ἀκολουθήσωμε. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι θὰ μᾶς βγάλη ἴσα στὴν ἀκτή.

— Δρόμο λοιπόν! ἐφώναξε ὁ Πέγκροφ.

— Μιὰ στιγμή! εἶπε ὁ ρεπόρτερ. Καὶ τόνομα, φίλοι μου, τοῦ καινούργιου αὐτοῦ ποταμιοῦ; Δὲν κάνει νὰφίσουμε ἀσυμπλήρωτη τὴ γεωγραφία μας!

— Σωστό! ἔκαμε ὁ Πέγκροφ.

Ὁ Σπίλετ ἔβγαλε κηπόλα τὸ σημειωματάρι του.

— Ἐμπρός! εἶπε ὁ Κύρος Σμὶθ στὸν Χάρμπερ. Βάπτισέ το, παιδί μου, σύ!

— Δὲν εἶνε καλλίτερα νὰ τὸ ἰδοῦμε πρῶτα ὅλο, ὡς τὸ στόμιό του; παρατήρησε ὁ Χάρμπερτ.

— Ἔστω, ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμίθ. Ἂς τὸ ἀκολουθήσουμε.

— Μιὰ στιγμὴ ἀκόμα! ἐφώναξε ὁ Πέγκροφ.

— Τί εἶνε πάλι;

— Τὸ κυνῆγι ἀπαγορεύεται· ἐπιτρέπεται ὅμως τὸ ψάρεμα· δὲν εἶν' ἔτσι;

— Δὲν ἔχουμε καιρό...

— Ὤ, πέντε λεπτά! Δὲν σᾶς γυρεύω παρὰ πέντε λεπτά! εἶπε ὁ ναύτης.

Καὶ σκύψας ἀπὸ τὴν ὄχθη, ἐβύθισε τὰ χέρια του στὸ νερὸ κ' ἔπιασε μερικὲς μεγάλες καραβίδες, ποὺ φώλιαζαν στὰ βραχάκια τοῦ ποταμοῦ.

— Νὰ ὡραῖο φαΐ! εἶπε ὁ Νεύ, ποὺ ἐβοήθησε πρόθυμα τὸν Πέγκροφ.

— Ἄμα σᾶς λέγω ἐγώ, ὅτι, ἐκτὸς καπνοῦ, ὅλα τἄχει τὸ νησί μας, νὰ μὲ πιστεύετε, εἶπε ὁ ναύτης μὲ βαθὺ στεναγμό.

Δὲν ἐχρειάσθηκαν περισσότερ' ἀπὸ πέντε λεπτά, γιὰ νὰ ψαρέψουν ἕνα πλῆθος καραβίδες. Ἐγέμισαν μ' αὐτὲς ἕνα σάκκο κ' ἐξηκολούθησαν τὸ δρόμο τους.

Εὐκολώτερα καὶ γρηγορώτερα ἐπηγαιναν τώρα ἀπὸ τὴν ὄχθη τοῦ κ ρ ὴ κ. Ἀλλὰ κ' ἐκεῖ κανένα ἴχνος ἀνθρώπου. Ζώων μόνο ἴχνη, καὶ μεγάλων μάλιστα, ἔβλεπαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Ὥστε οὔτε 'ς αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ Φὰρ-Οὐέστ τὸ γουρουνόπουλο δέχθηκε τὸ σκάγι ἐκεῖνο, ποὺ ἔσπασε τὸ δόντι τοῦ Πέγκροφ.

Ἐντούτοις, ὁ Κύρος Σμίθ, παρατηρῶν τὸ γοργὸ ἐκεῖνο ρεῦμα ποὺ ἔτρεχε πρὸς τὴ θάλασσα, ἄρχισε νὰ συλλογίζεται, ὅτι ἡ δυτικὴ ἀκτὴ ἀπεῖχε πολὺ περισσότερο ἀπ' ὅσο ἐνόμιζαν. Πραγματικῶς, ἐκείνη τὴν ὥρα ἦταν παλίρροια· ὥστε ἂν τὸ στόμιο τοῦ ποταμοῦ ἦταν πιὸ κοντά, θὰ ἐπρωχνοντο τὰ νερά του ἀπὸ τὴ θάλασσα ποὺ ἀνέβαινε, καὶ θὰ γύριζαν πρὸς τὰ ὀπίσω. Ἀλλὰ τέτοιο φαινόμενο δὲν παρουσιάζετο ἐδῶ· τὰ νερὰ ἀκολουθοῦσαν τὴν κατωφέρεια τῆς κοίτης. Ἐκπληκτος ὁ μηχανικός, ἐκύτταζε κάθε τόσο τὴν πυξίδα του, γιὰ νὰ βεβαιώνεται, ὅτι διευθύνετο πρὸς τὰ δυτικά.

Λίγο-λίγο ὅμως τὸ κ ρ ὴ κ ἐπλάταινε καὶ τὰ νερά του ἐγίνοντο βαθύτερα θορυβώδη. Τὰ δένδρα στὴ δεξιὰ ὄχθη ἦταν τόσο πυκνά, ὅσο καὶ στὴν ἀριστερή, ὥστε ἦταν ἀδύνατο νὰ βλέπουν ἀπὸ πίσω. Ἡ δασικὲς ὅμως ἐκεῖνες ἐκτάσεις πρέπει νὰ ἦταν ἔρημες, γιατὶ ὁ Τὸπ δὲν ἐγαβγίζε καθόλου.

Στὴς δέκα καὶ μισή, πρὸς μεγάλη ἔκπληξι τοῦ μηχανικοῦ, ὁ Χάρμπερτ, ποὺ πήγαινε μπροστά, ἐφώναξε:

— Ἡ θάλασσα!

Καὶ σὲ λίγο οἱ ἄποικοι, σταματισμένοι στὸ τέλος τοῦ δάσους, ἔβλεπαν μπροστά τους τὴ δυτικὴ ἀκρογιαλιὰ τοῦ νησιοῦ.

Ἀλλὰ τί διαφορὰ ἀνάμεσα σ' αὐτὴ καὶ στὴν ἄλλη, τὴν ἀνατολική, ὅπου ἡ τύχη τοὺς εἶχε πρωτορίξη! Οὔτε γρανίτινος τοῖχος ἐδῶ, οὔτε νηπάκι, οὔτε βράχοι στὴ θάλασσα, οὔτε ἀμμουδιά. Τὸ δάσος κατέβαινε ὡς τὴν ἀκρογιαλιὰ καὶ τὰ τελευταῖά του δένδρα ἐδέρνοντο ἀπὸ τὰ κύματα! Δὲν ἦταν ἀκρογιαλιὰ ἀπὸ τὴς συνειθισμένες ποὺ σχηματίζει ἡ Φύσις, ἁπλώνουσα χαλιὰ ἀπὸ ἄμμο ἢ σωρεύουσα βράχους. Ἦταν μιὰ θαυμασία ἄκρη δάσους, ἀπὸ τὰ ὡραιότερα δένδρα τοῦ κόσμου, γυρμένα ἐπάνω ἀπὸ τὰ νερά. Ἡ ὄχθη ἦταν πολὺ ἀψηλή, ὥστε νὰ μὴ τὴν φθάνη ποτὲ ἡ ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας, ποὺ ἀλλοιώτικα θὰ πλημμυροῦσε τὸ δάσος. Τὰ νερὰ τοῦ καινούργιου ποταμιοῦ δὲν ἐχύνοντο ἀπὸ ἕνα στόμιο μ' ἐλαφρὴ κλίσι, ἀλλὰ ἔπεφταν, ἐκρημνίζοντο ἀπὸ ὕψος σαράντα τουλάχιστον ποδιῶν. Καὶ γι' αὐτὸ ἡ παλίρροια δὲν ἦταν καθόλου αἰσθητὴ στὸ ποτάμι ἐκεῖνο καὶ δὲν εἶχε καμμιὰ ἐπίδρασι στὸ ρεῦμά του.

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΚΟΠΑΔΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΗΓΑΙΝΑ τὸ δρόμο μου βιαστικός, ὅταν ἄξαφνα μοῦτὸν ἔφραξε ἕνα μεγάλο κοπάδι ἀπὸ κατσίκια. Ἔπρεπε νὰ περάσω στὸ ἀντικρυνὸ πεζοδρόμιο κι' ἀναγκάσθηκα νὰ σταθῶ κάμποση ὥρα ὡς νὰ περάση πρῶτα τὸ κοπάδι. Γιατὶ δὲν θάταν καθόλου εὔκολο νὰ τὸ διασχίσω, καθὼς ἔτρεχε ὁρμητικὸ καὶ πυκνό. Ἔκαμα λοιπὸν τὴν ἀνάγκη φιλοτιμία, καὶ μολονότι στεκόμουν στὸν ἥλιο, καυστικώτατο ἐκείνη τὴν ἡμέρα, μολονότι ἔπρεπε ὅλη τὴ σκόνη, ποὺ ἐσηκώνετο σὲ σύνεφα, προσπάθησα νὰδιασκεδάσω τὴν ἀνυπομονησία μου—καὶ τὴ φούρκα μου,—περιεργαζόμενος τὸ ζωντανὸ αὐτὸ καὶ κινούμενο ὁδόφραγμα. Πέντε τουλάχιστο τσοπανόπουλα, μὲ τρεξίματα, σφυρίγματα καὶ φωνές, πολεμοῦσαν νὰ τὸ κρατοῦν στὴ μέση τοῦ δρόμου, γιατὶ κάθε τόσο ξεχείλιζε στὰ πεζοδρόμια σὰν τὸ φουσκωμένο ποτάμι. Μπροστὰ πήγαινε ἕνας μεγάλος τσοπάνος, μὲ τὴ γλίτσα του, ποὺ ὡδηγοῦσε ἀπὸ τὰ κέρατα ἕναν τράγο· κι' ἀπὸ πίσω ἕνας ἄλλος, γέρος αὐτὸς μὲ «λερὴ» φουστανέλλα, σοβαρὸς κι' ἀρχαϊκώτατος, ποὺ βαστοῦσε στὴν ἀγκαλιά του ἕνα κάτασπρο κατσικάκι. Γιατὶ ἀρά γε; Δὲν μποροῦσε νὰ περπατήση; ἢ ἐπειδὴ ἦταν ἄσπρο, ἐνῶ ὅλα τἄλλα ἦταν μαῦρα καὶ παρδαλά;

Ἡ πορεία τοῦ κοπαδιοῦ ἦταν ἄτακτη. Πότε στέκουνταν, πότε πήγαινε σιγά, πότε ἔτρεχε σὰν τὴ θύελλα. Ἐδῶ ἀραίωνε, ἐκεῖ πύκνωνε σὰν κουβάρι. Ἡ κατσίκες ἀκολουθοῦσαν τοὺς τράγους καὶ τὰ κατσίκια, μικρὰ καὶ μεγάλα, τῆς μανάδες τους. Στὸ κέντρο τοὐλάχιστο αὐτὴ ἦταν ἡ τάξι. Στὴν περιφέρεια ὅμως ἦταν περισσότερη ἀταξία. Μερικὰ κατσίκια δὲν ἐννοοῦσαν νὰκολουθοῦν. Ξέφευγαν, μάκραιναν, ἔτρεχαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ καὶ τὰ τσοπανόπουλα ἔβλεπαν κ' ἐπάθαιναν νὰ τὰ περιμαζεύουν. Ἀνάμεσα στὰνυπότακτα αὐτὰ πλάσματα, ἕνα προπάντων, ἕνα μαῦρο κατσικάκι, δὲν εἶχε συμμαζεμούς. Αἰωνίως αὐτὸ κυνηγοῦσαν τὰ τσοπανόπουλα. Ὅπου ἔβλεπε στενό, ἐννοοῦσε νὰ στρίψη μονάχο του· ὅπου ἔβλεπε ἀνοικτὴ πόρτα, ἐννοοῦσε νὰ μπῆ μέσα. Δὲν ἄκουγες παρὰ «τὸ κατσίκι! τὸ κατσίκι!» Διακόσια ἦταν, καὶ γιὰ ἕνα μόνο μιλοῦσαν. Εἶχε γίνει τὸ σκάνδαλο, τὸ ζιζάνιο, ἡ σκλήθρα τοῦ κοπαδιοῦ. Πέρασε πιὰ ὅλο, πέρασα κι' ἐγὼ—ἐπὶ τέλους—στὸ ἀντικρυνὸ πεζοδρόμιο, καὶ ἀκόμα τὰ τσοπανόπουλα κυνηγοῦσαν τὸν μικρὸ ἐκεῖνον ἀντάρτη!

Πρὶν στρίψω στὸν ἄλλο δρόμο, μὰ πάντησε κάποιος φίλος. Ἂν καὶ τοῦ εἶπα ὅτι βιάζομαι, μ' ἐσταμάτησε ὁ ἀδιάκριτος καὶ μοῦ μίλησε κάμποσο. Μόλις μάθισε, ἄρχισα νὰ τρέχω, γιὰ νὰ κερδίσω τὸν χαμένο καιρό. Γρήγορα βγῆκα 'ς ἕναν ἄλλο δρόμο. Ἀλλὰ κ' ἐκεῖ πάλι, πρὶν προφθάσω νὰ περάσω στὸ ἀντικρυνὸ πεζοδρόμιο, νὰ σου μπροστά μου τὸ κοπάδι! Ἔπρεπε πάλι νὰ περιμένω ἄλλη τόση ὥρα. Ἀπελπισμένος, ἐκύτταξα τὸ ρολόγι μου. Δὲν μοῦ ἔμεναν παρὰ πέντε λεπτά... Τί νὰ κάμω; Νὰ διασχίσω τὸ κοπάδι; Θὰ μὲ παρέσυρε, θὰ μ' ἔρριχνε κάτω, θὰ περνοῦσε ὅλο ἀπὸ πάνω μου. Ἐπροτίμησα νὰ κάμω πάλι ὑπομονὴ κ' ἐπειδὴ ἐκεῖ δίπλα μου βρέθηκε ἕνας λοῦστρος, ἐπάτησα τὸ κασσελάκι του, γιὰ νὰ μοῦ ξεσκονίση τὰ παπούτσια... Ἐν τῷ μεταξὺ μελετοῦσα πάλι τὰ ἤθη τοῦ κοπαδιοῦ, ποὺ περνοῦσε ἀτελείωτο.—Μπεπρρρού!.. πρρρού!... ἐφώναζαν τὰ τσοπανόπουλα. Καὶ κάθε τόσο: «Τὸ κατσίκι!.. τὸ κατσίκι!» Γιατὶ κ' ἐδῶ τὸ ἀνυπότακτο ἔκανε τὰ ἴδια. Δὲν εἶχαν νὰ συμμαζεύουν ἄλλο, ἀπ' αὐτό. Καὶ ρωτιοῦμουν μὲ ἀπορία, σχεδὸν μὲ θαυμασμό; Μὰ τί εἶνε αὐτὸ τὸ κατσίκι; Τί διαβόλου ψυχὴ ἔχει μέσα του; Ποῦ τὴ βρῆκε τόση ἀνυποταξία τὸν καταραμένο; Γιατὶ ὅλα νὰκολουθοῦν τὸν τράγο κι' αὐτὸ μόνο νὰ τραβᾷ δρόμο δικό του, ξεχωριστό;.. Μόνο αὐτὸ κατάλαβε τάχα πῶς τὰ πηγαίνουν στὸ μακελλειό; Περίεργο!..

Ἀλλὰ ὁ λοῦστρός μου ἔκανε λάθος: Ἀντὶ νὰ μοῦ ξεσκονίση τὰ παπούτσια, ἄρχισε νὰ μοῦ τὰ βερνικώνη. Τὸ παληοπαιδὸ κι' αὐτὸ! θὰ μ' ἔκανε νἀργήσω περισσότερο. Καὶ τἀποτέλεσμα: Στὸν παραπάνω δρόμο, βρέθηκε καὶ γιὰ τρίτη φορὰ μπροστά μου τὸ κοπάδι!—Ἄ, ἂς πάη στὸ διάβολο! Αὐτὴ τὴ φορά, δὲν περιμένω οὔτε δευτερόλεπτο. Καὶ μὲ θάρρος Δὸν Κιχώτη, ὥρμησα νὰ περάσω ἀπὸ τὴ μέση τοῦ κοπαδιοῦ... Τί ἐτράβηξα, ἀπερίγραπτο! Φαντασθῆτε ἕναν ἄνθρωπο σφηνωμένο κυριολεκτικῶς μέσα σὲ διακόσια τραγιά, ποὺ τὸν παρασέρνουν μπροστά, ἐνῶ αὐτὸς προσπαθεῖ νὰ πάη λοξά, πλάγια!.. Ἐπιτέλους τὸ κατάφερα μὲ σπρωξιές, μὲ κλωτσιές, μὲ μπαστουνιές. Βγῆκα ἀπὸ τὴ μάζα, λευθερώθηκα, ἀνάσανα... Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς, ποὺ θὰ πατοῦσε τὸ πόδι στὸ χεῖλος τοῦ ἀντικρυνοῦ πεζοδρομίου, αἰσθάνομαι ἀνάμεσα στὰ σκέλη ἕνα μαλλιαρό, κινούμενο ὄγκο. Ἐπέρασε μὲ τόση ὁρμή, μοῦ τἀνοιξε τόσο ἀπότομα, ὥστε μ' ἔρριξε κάτω... Ἦταν τὸ κατσίκι, τὸ ἀνυπότακτο κατσίκι, τὸ καταραμένο, ποὺ βρέθηκε κεῖ, γιὰ νὰ μὲ κάμη νὰ ναυαγήσω στὸ λιμένα! Ἐγλύτωσα ἀπὸ διακόσια, καὶ ἀπὸ ἕνα δὲν μπόρεσα νὰ γλυτώσω!.. Σηκώθηκα, τινάχθηκα, ἐξακολούθησα τὸ δρόμο μου καὶ τὸ συλλογιζόμουν: Τί διαβόλου ψυχὴ ἔχει μέσα του; Γιατὶ ὅλα νὰκολουθοῦν τὸν τραγο, κι' αὐτὸ μόνο νὰ τραβᾷ δρόμο δικό του, χωριστό; Ἀπὸ βλακεία ἢ ἀπὸ μεγάλη ἐξυπνάδα; Ἀπὸ κακία ἢ ἀπὸ ἀρετή;—Μὴ δὲν συλλογιζόμαστε τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, ὅταν τοὺς βλέπουμε νὰ μὴν ὑποτάσσωνται, νὰ μὴν ἀκολουθοῦν; Ὁποιος δὲν πηγαίνει μὲ τὸ κοπάδι, ἢ τρελλὸς εἶνε ἢ μεγαλοφυής. Μὰ συχνότερα τρελλός...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

LXIII

Ὦ Ἱστορία—δὲν σ' ἀγαπῶ!
Σύγγνη Κλωθὼ τοῦ κόσμου
—τάφος τὰ φύλλα σου, ποὺ κλεῖ
δόξα κι' ἐλπίδα ἐμπρός μου.
Πίσω σου τάφοι, τάφοι ἐμπρός,
'ς τὸ διάβα τὸ δικό σου:
τὸ χάος ἦταν τὸ λίκνο σου
κ' οἱ πάγοι εἶν' ὁ σταυρός σου.

LXIV

! Πῶς, σὰν ζυγώνη ἡ χειμωνιά,
σκορποῦν τὰ χελιδόνια—,
ἔτσι μισεύει ἡ σκέψι μου,
πίσω, 'ς τ' ἀθῶα τὰ χρόνια...
Γιατὶ μὲ ζώνει ἡ παγωνιά,
μὲ δέρνει ἡ ἀνεμοζάλη,
μὰ ἐκεῖ ροδίζα ἡ ἀνοιξι
μὲ τὰ φευγάτα κάλλη...

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΕΞΩ ΑΠ' ΤΗ ΦΩΛΙΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ MARIE GIRARDET]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'. (Συνέχεια)

Τότε οἱ γονεῖς τῆς Βιολέττας ἀπορᾶσιαν νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ Παρίσι γιὰ τὰ μεσημβρινά. Ἡ μικρὴ ἤθελε νὰ κρατήσουν στὴ θαλαμηγὸ τὸν Πετράκη, νὰ τὸν πάρουν μαζί τους στὴ Μαδέρα. Οἱ γονεῖς της δὲν εἶχαν ἀντίρρησι· ὁ μικρὸς ὅμως δὲν ἤθελε. Ἂν ἔφευγε ἀπὸ τὸ Παρίσι, πῶς μποροῦσε νὰ βρῇ τὸν πατέρα του;

Γιὰ νὰ παρηγορήσῃ τὸ κοριτσάκι ποὺ ἔκλαιγε, τῆς ὑποσχέθηκε ὅτι στὸ γυρισμό, θὰ ἐπεβιβάζετο πάλι στὴν «Ἀριάδνη» καὶ θὰ ταξείδευε μὲ τὴ φίλη του στὶς ἀκτὲς τῆς Νορμανδίας.

— Ἐν τῷ μεταξύ ὅμως, ἐπρόσθεσε, θὰ ἤθελα νὰ μαθαίνω τί κάνετε.

— Ὦ, θὰ σοῦ γράφω! ἐφώναξε ἡ Βιολέττα Θὰ εἶνε ἡ μόνη μου εὐχαρίστητις, ὅταν θὰ χωρισθοῦμε. Ποῦ θὰ σοῦ στέλνω τὰ γράμματά μου;

— Στὸ Ξενοδοχεῖο Μπὸν-Ρεπό, ἐδὸς Βοτανικοῦ Κήπου.

Ἡ Βιολέττα ἐσημείωσε τὴ διεύθυνσι. Ὁ Πετράκης ὅμως συλλογίσθηκε τὴν ἀθλιοτητα τῆς κατοικίας του κ' ἐπροσθεσε:

— Μπορεῖ νὰ μετοικίσω καμμιὰ φορά, θὰ πηγαίνω ὅμως κάθε τόσο καὶ θὰ παίρνω ἀπὸ κεῖ τὰ γράμματά σας.

Ἀποχαιρετίσθηκαν τρυφερώτατα. Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Λακρουᾶ εὐχαρίστησαν μὲ τὴν καρδιά τους τὸν Πετράκη γιὰ τὴν καλὴ συντροφιὰ ποὺ ἔκανε τόσον καιρὸ τῆς Βιολέττας.

«Ἔσχισε τὸν φάκελλο...»
(Σελ. 312, στ. β'.)

Καὶ τὴν στιγμὴ ποὺ ἀποχωρίζοντο, ἔδωσαν στὸν Πετράκη ἕνα φάκελλο, ποὺ τὸν παρακάλεσαν νὰ μὴν τὸν ἀνοίξῃ, παρὰ ἀφοῦ θὰ ἀναχωροῦσε ἡ θαλαμηγός.

Ἀπόρησε λίγο ὁ μικρός μας φίλος, συμμορφώθηκε ὅμως.

Σὲ λίγο, ἡ θαλαμηγὸς κινήθηκε κ' ἐμάκρυνε. Ἀπὸ τὴν προκυμαία, ὁ Πετράκης παρακολουθοῦσε τὴν ἀναχώρησι. Ἡ μικρή του φίλη, μὲ δακρυσμένα μάτια, τοῦ ἔκανε νεύματα ἀποχαιρετισμοῦ καὶ ὁ μικρὸς κουνοῦσε τὸ μαντῆλί του, ὡς που χάθηκε ἡ «Ἀριάδνη» ἀνάμεσα στάλλα πλοῖα, ἀνακατευμένη τώρα μ' ὅλη ἐκείνη τὴν πολυθόρυβη καὶ φευγαλέα ζωὴ τοῦ μεγάλου ποταμοῦ.

Ὁ Πετράκης εἶχε τότε ἕνα πικρὸ συναίσθημα ἐγκαταλείψεως, ἀπομονώσεως... Ἡ λίγες ἐκείνες ἡμέρες, ποὺ εἶχε περάσῃ στὴν θαλαμηγό, ἔφθασαν γιὰ νὰ τὸν ξανασυνειθίσουν στὴν εὔκολη κι' ὡραία ζωὴ τῶν πλουσίων. Τώρα ἔπρεπε νὰ γυρίσῃ πάλι στὸ ἄθλιο ἐκεῖνο ξενοδοχεῖο, ποὺ κατ' εὐφημισμὸν ὠνομάζετο «Μπὸν-Ρεπό». Ἡ ἀντίθεσις τοῦ ἀπέσπασε ἕνα στέναγμα βαθύ.

Σὲ λίγο ὅμως, ξαναθυμήθηκε τὸ γράμμα τοῦ κ. Λακρουᾶ, τὸ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του, ἔσχισε τὸν φάκελλο κ' ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἕνα ἑ ατοστάρικο, ποὺ τὸ συνώδευαν αὐτὲς ἡ λίγες γραμμές:

«Ἀγαπητό μου παιδί,

«Θὰ δεχθῇς, ἐλπίζω, τὸ μικρὸ αὐτὸ ἐνθύμιον τῆς διαμονῆς μας στὸ Παρίσι. Δὲν θέλομε νὰ σοῦ πληρώσωμε μ' αὐτὸ τὴς φιλικές σου ὑπηρεσίες, τὴς εὐγενικές σου προσπάθειες. Ξανάφερες τὸ γέλιο στὰ χείλη τῆς Βιολέττας καὶ δὲν ξέρομε πῶς νὰ σοῦ ἐκφράσωμε τὴν εὐγνωμοσύνη μας! Ἀλλὰ σοῦ πήραμε πολλὲς ὧρες ἀπὸ τὸν καιρό σου, κ' ἐπειδὴ εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ κερδίζῃς τὸ ψωμί σου, ὡς που νὰ ἔλθουν καλλίτερες ἡμέρες, σοῦ προσφέρομε τὴ μικρὴ αὐτὴ ἀποζημίωσι.

«Σοῦ εὔχομαι μετρέ μου φίλε, νὰ σὲ ξαναβροῦμε εὐτυχισμένο μὲ τὸν πατέρα σου. Εὔχου καὶ σὺ νὰ γίνῃ ἐντελῶς καλὰ ἡ ἀγαπημένη μας Βιολέττα.

«Φιλικώτατα δικός σου

Ι. Λ.

Ἀπὸ τὴν «Ἀριάδνη», 25 Σεπτεμβρίου.

Ὁ Πετράκης δὲν θὰ ἐδέχετο βέβαια ἐλεημοσύνη ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ κ. Λακρουᾶ, δὲν μποροῦσε ὅμως νὰρνηθῇ δῶρο μὲ τόση λεπτότητα προσφερόμενο. Κ' ἐκράτησε τὸ ἑκατοστάρικο ποὺ τοῦ ἔχρειάζετο τόσο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ.

Στὸ Νοσοκομεῖο.

Ὁ Πετράκης ξανάρχισε τὴν βαρειὰ ζωὴ τοῦ ἀγθοφόρου. Μποροῦσε ὅμως νὰ τρώῃ καὶ νὰ κοιμᾶται κάπως καλλίτερα, μὲ τὰ λεπτὰ ποὺ κέρδισε στὴν «Ἀριάδνη».

Ἡ 'μέρες του περνοῦσαν κουραστικὲς καὶ μονότονες. Τρεῖς ἑβδομάδες εἶχε τώρα στὸ Παρίσι κι' ὁ σκοτεινὸς ὁρίζων δὲν ἐφωτίζετο. Ἔπρεπε νὰφίσῃ κάθε ἐλπίδα; Ἔπρεπε νὰ ἐξακολουθήσῃ γιὰ πάντα τὸ βαρὺ ἐκεῖνο ἐπάγγελμα; Καὶ τί ἄλλο μπορεῖ νὰ βρῇ, μονάχος του, ἔρημος, χωρὶς γνωριμίες, χωρὶς προστασία;

Ἕνα πρωί, ὁ Πετράκης, πῆγε στὴν προκυμαία γιὰ νὰ ἐργασθῇ κατὰ τὸ σύνηθες. Ἐπρόκειτο νὰ κουβαλήσῃ σακκιὰ στάρι. Φορτώθηκε ἀμέσως ἕνα στὴν πλάτη καὶ μὲ τὸ μεγάλο αὐτὸ βάρος, κουρασμένος ἀκόμα ἀπὸ χθές, ἔκαμε νὰ περάσῃ τὴ σανίδα, ποὺ ἕνωνε τὴ μαούνα μὲ τὴν προκυμαία.

Ἔξαφνα ζαλίσθηκε, κλονίσθηκε, ἔχασε τὴν ἰσορροπία κ' ἔπεσε στὸ κενό.

Μιὰ μεγάλη κραυγὴ τρόμου, ἕνα πάφλασμα, μιὰ δίνη, κι' ἔπειτα τὰ νερὰ τοῦ Σηκουάνα ἐσκέπασαν τὸ σῶμα τοῦ παιδιοῦ.

Ἀμέσως ἡ ἐργασία σταμάτησε καὶ δυὸ ἄνθρωποι πήδησαν σὲ μιὰ βάρκα, γιὰ νὰ βοηθήσουν τὸν μικρὸ ἐκφορτωτή. Ἅμα ἡ βάρκα ἔφθασε στὸ μέρος ὅπου εἶχε χαθῇ ὁ Πετράκης, ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἐκείνους ἀνθρώπους ἔπεσε στὸ νερό.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟ

Γιατὶ νὰ σ' ἔχω σὺ κλουβί,
μικρό μου, σκλαβωμένο,
μακρυὰ ἀπὸ τάλλα τά πουλιά,
μονάχο, ὀρφανεμένο;

Νὰ σοῦ στερῶ τὴς λαγκαδιές,
τὰ πράσινα τὰ δάση,
τὴς γαλανὲς ἀκρογιαλιὲς
κι' ὅ,τι καλὸ ἔχει ἡ πλάσι;

Ἄνοιξε τὰ φτερούγια σου,
ὡραῖο μου γαρδελάκι,
κι' ἀπ' τὴ σκληρή σου φυλακή,
ἀπ' τὸ στενὸ κλουβάκι,

Πέταξε καὶ τραγούδησε
τῆς λευτεριᾶς τὸ δῶρο.
Τὸ μέγα, τὸ πολύτιμο.
Παντοῦ κ' εὐτυχοφόρο.

Νσὶ, πέταξε χαρούμενο
στὸ γάργαρο ρυάκι
καὶ λούσε τὸ κορμάκι σου
στὸ κρύοταλλο νεράκι.

Τρέξε μαζὺ μὲ τὰ πουλιὰ
νὰ πῆς γλυκὰ τραγούδια,
νὰ πλέξῃς τὴ φωλίτσα σου
στὰ δλεύωδα λουλούδια...

Σὲ βλέπω τώρα στὸ κλωδὶ
νὰ στέκῃς λαφιασμένο.
Τί; ἔλεγες παντοτεινὰ
πῶς θάσουν σκλαβωμένο;

Ἄφοβα τὰ φτερράκια σου,
ἄνοιξε γαρδελάκι,
καὶ πέταξε χαρούμενο
στὸν ἥλιο, στἀεράκι!

Ἡ Λευτεριὰ διαδέχεται
Σκλαβιὰ καὶ καταφρόνια·
Κανεὶς ποτὲ δὲν ἔμεινε
Αἰχμάλωτος αἰώνια.

Ἔτσι θἀνοίξῃ καὶ γιὰ μὲ
μιὰ μέρα ἡ φυλακή μου
καὶ θὰ πετάξῃ στἀπειρο,
ἐλεύθερη, ἡ ψυχή μου!

Ζάκυνθος, 1917

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΙΑ "ΚΑΛΗ ΚΑΠΕΛΛΙΑ,, ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΗ

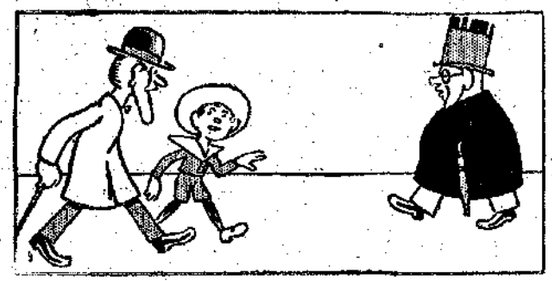

— Γιαννάκη, πρόσεξε!... Νὰ ὁ κ. Ἀφθονίδης, ὁ σπιτονοικοκύρης μας... Πρέπει νὰ τὸν περιποιηθοῦμε... Δός του μιὰ καλὴ καπελλιά.

— Ἔννοια σου, μπαμπᾶ, ξέρω...

Κι' ὁ Γιαννάκης ὁρμῷ εἰς προσπάντησιν τοῦ κ. Ἀφθονίδου καὶ τοῦ δίνει κατάμουτρα μιὰ μὲ τὸ καπέλλο του, ποὺ τὸν ἔκανε νὰ χίσῃ κάθε ἰσορροπία!

— Ἀχ θέ'μου! φωνάζει ὁ δυστυχισμένος ὁ μπαμπᾶς. Συγγνώμην, κύριε Ἀφθονίδη!... Ὁ γιός μου εἶνε τρελλός!...

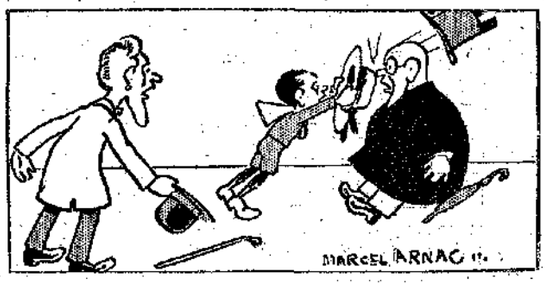

Ἀποτέλεσμα: Τὸ γοῦκι αὐξήθηκε κατὰ εἴκοσι δραχμὰς τὸν μῆνα. Ἔτσι ὁ μπαμπᾶς ἐπλήρωσε τὴν «καλὴ καπελλιά» τοῦ Γιαννάκη.

Συμπέρασμα: Ποτὲ δὲν ἐξακριβώθηκε, ἂν πραγματικῶς ὁ Γιαννάκης παρεξήγησε τὴ φράσι τοῦ μπαμπᾶ του, «δός του μιὰ καλὴ καπελλιά» (χαιρέτισέ τον δηλαδὴ μὲ μεγάλο σεβασμό,) ἢ ἂν ἔκαμε τὸν κουτὸ γιὰ νὰ γελάσῃ... Ἑπομένως δὲν ξέρομε ἂν τὴς ἔφαγε δίκαια ἢ ἄδικα.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΠΩΣ ΠΗΡΑ ΤΟ ΔΙΠΛΩΜΑ ΜΟΥ *

[Σχολικὴ ἀνάμνησις τοῦ ΜΙΣΤΡΑΛ]

Ἦταν στὰ 1847. Δὲν εἶχ' ἀκόμη καλοκλείσῃ τὰ δεκαεφτά καὶ ὅτι εἶχα ξεσκολίσει τὸ Λύκειό τῆς Ἀθινιόν. Ὁ πατέρας μου μὲ φωνάζει μιὰ μέρα καὶ μοῦ λέει:

— Τὸ λοιπόν, ἀφοῦ εἶνε ἡ συνήθεια, νὰ πᾷς, παιδί μου, νὰ πάρῃς τὸ δίπλωμά σου καὶ σύ.

Ἑτοιμάσθηκα λοιπὸν γιὰ τὸ ταξεῖδι τῆς Νίμ, ὅπου ἔδιναν τὲς ἐξετάσεις γιὰ τὸ δίπλωμα ἐκεῖνον τὸν καιρό. Ἡ μάννα μου μοῦ τύλιξε σ' ἕνα μεγάλο μανδῆλι μὲ κόκκινα τετράγωνα δύο πουκάμισα καλοσιδερωμένα καὶ τὰ γιορτινά μου τὰ ροῦχα, καὶ φρόντισε νὰ τὰ μπουλώξῃ παστρικὰ-παστρικὰ μὲ τέσσερες καρφίτσες. Ὁ πατέρας μου μοῦδωκε πενῆντα μεγάλα ἀσημένια τάλληρα μέσα σὲ μιὰ πάνινη σακκούλα.

— Τὸ νοῦ σου, νὰ μὴν τὰ χάσῃς, μοῦ παράγγειλε.

Ἔτσι ξεκίνησα, περπατῶντας, γιὰ τὴν πολιτεία τῆς Νὶμ μὲ τὸ μπογαλάκι μου στὴν ἀμασχάλη, στραβὰ στ' αὐτὶ τὸ καπέλλο καὶ στὸ χέρι τὸ ραβδί μου.

Ὅταν ἔφθασα στὴ Νίμ, ἀντάμωσα πολλοὺς ἄλλους τελειόφοιτους ἀπὸ τὰ τριγυρνὰ Λύκεια, ποὺ ἔρχονταν κι' αὐτοὶ γιὰ τὴς ἐξετάσεις. Τοὺς πιὸ πολλοὺς τοὺς συντρόφευαν οἱ γονεῖς τους, καλοντυμένοι κύριοι καὶ ὤμορφες κυρίες, μὲ γεμάτες τὴς τσέπες τάλληρα καὶ μπιλιετάκια: ὁ ἕνας εἶχε γράμμα γιὰ τὸν κύριο Πρύτανι, ὁ ἄλλος γιὰ τὸν κύριο Ἐπιθεωρητή, τοῦτος εἶχε σύστασι στὸ Νομάρχη, κεῖνος στὸ Μητροπολίτη... Καὶ ὅλοι καμάρωναν καὶ σοῦ χτυποῦσαν τὸ τακούνι κατὰ γῆς, σὰν περπατοῦσαν, μ' ἕναν ἀγέρα, σὰν νὰ σοῦ φώναζαν ἀπὸ μακριά:

— Ὦ! ἐμένα, ἡ δουλειά μου εἶνε στὸ σακκί.

Ἐγὼ ὁ κακομοίρης, ἕνας πτωχὸς χωριάτης ἐκεῖ-δά, οὔτε μυίγα δὲ φάνταζα στὰ μάτια τους.

* * *

Ὕστερα ἀπὸ ἕνα σωρὸ φασαρίες, ἦρθε ἐπὶ τέλους 'κείνη ἡ ὥρα. Μᾶς ἔκλεισαν ὅλους σὲ μιὰ μεγάλη σάλα τῆς Δημαρχίας, ὁλόγυμνη σὰν τὴν ἀπαλάμη, καὶ σὲ λιγάκι ἕνας γέρος καθηγητὴς μᾶς ὑπαγόρεψε νὰ γράψουμε ἕνα κείμενο Λατινικό. Ἅμα τελείωσε:

— Κύριοι, μᾶς εἶπε, ἔχετε μιὰ ὥρα γιὰ νὰ τὸ μεταφράσετε. Κάνετε καλὰ καὶ γρήγορα. Βολέψτε τα ὅπως μπορεῖτε.

Βαλθήκαμε τότε κ' ἐμεῖς ὅλοι στὴ δουλειὰ μὲ σφίξι. Ὅπως-ὅπως, ἄλλος μὲ λεξικό, ἄλλος ὅπως μποροῦσε, ξεδιαλύσαμε τὸν λατινικὸ ἐκεῖνο Γρῖφο. Μὲ τὸ χτύπημα τοῦ ρολογιοῦ, μάζωξαν ὅλα τὰ τετράδια, κι' ἔτσι τελείωσε ἡ πρώτη δοκιμασία.

Ἄλλη δουλειὰ γιὰ κεῖνη τὴν ἡμέρα δὲν εἴχαμε. Σκόρπισαν λοιπὸν ὅλοι κεῖνοι οἱ σπουδασταὶ μὲς στὴν πολιτεία καὶ βρέθηκα ἔτσι ὁλομόναχος στοὺς δρόμους τῆς Νὶμ μὲ τὸ μπόγο μου καὶ τὸ ραβδί μου γιὰ συντροφιά.

— Τώρα, σκέφτηκα, καιρὸς νὰ φροντίσουμε καὶ ποῦ θὰ μείνουμε.

Πῆρα τοὺς δρόμους, γιὰ νὰ βρῶ κανένα κατάλληλο πανδοχεῖο. Εἶχα ποῦ εἶχα καιρό. Ἔκαμα λοιπὸν ὡς δέκα φορὲς τὸ γύρο τῆς πολιτείας, κοιτάζοντας ἀπὸ μακριὰ ὅλες τὶς ἐπιγραφὲς τῶν μαγαζιῶν. Εἶδα πολλὰ ξενοδοχεῖα ὤμορφα καὶ πλούσια. Μὰ ὅλ' αὐτά, μὲ κεῖνους τοὺς πελώριους διαβόλο-θυρωροὺς τους, ὅλους ντυμένους στὰ μαῦρα, ποὺ σὲ κοιτάζανε μὲ αὐθάδεια ἀπὸ πενῆντα μέτρα μακριά, δὲ μοῦ ἐρχόνταν στὸ λογαριασμό. Δὲν μοῦ γέμιζαν τὸ μάτι. Ἐμεῖς, ξέρετε, ἀνθρῶποι τῆς ἐξοχῆς, θέλουμε καὶ ἀνθρώπους τῆς ἴδιας φάρας.

Κεῖ ποῦ τριγυρνοῦσα κατὰ τὰ προάστεια, τὸ μάτι μου πῆρε ἄξαφνα μιὰ πινακίδα μὲ τὴν ἐπιγραφή: Πανδοχεῖον ὁ Μικρὸς Ἀη-Γιάννης.

Δὲ ξέρω γιατί, αὐτὸς ὁ Ἀη-Γιάννης μ' ἔκαμε νὰ λαχταρήσω ἀπὸ εὐχαρίστησι. Μοῦ φάνηκε ἔτσι, πῶς νὰ πῶ, σὰ γνώριμος. Μὴ δὲν εἶνε δὰ καὶ δικός μας, χωριανός μας Ἅγιος; Ὁ Ἀη Γιάννης δὲ μᾶς φέρνει τὸ θερισμό; Ἔπειτα εἶνε κ' ἡ φωτιὲς τοῦ Ἀη-Γιάννη, καὶ τὰ μῆλα τοῦ Ἀη-Γιάννη τὰ πρώϊμα, κι' ἄλλα, κι' ἄλλα. Ὅλ' αὐτὰ μ' ἔκαμαν νὰ μπῶ μέσα στὸ «Πανδοχεῖο τοῦ Ἀη-Γιάννη» μὲ θάρρος.

Τί καλὰ ποῦ τὸ κατάλαβα! Βρέθηκα σὲ τόπο γνώριμο. Στὴν αὐλὴ ἕνα σωρὸ κάρρα μὲ τέντες ἀπὸ γκρίζο χοντρόπανο τοῦ τόπου μας καὶ καρότσάκια ξεζευμένα.

(*Ἕπεται τὸ τέλος*)

Σ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ

* Στὴ Γαλλία, οἱ τελειόφοιτοι τῶν Γυμνασίων ἢ Λυκείων, ὅταν, ὕστερα ἀπὸ τὸ ἀπολυτήριο, θελήσουν νὰ πάρουν καὶ τὸ δίπλωμα τῶν Γυμνασιακῶν σπουδῶν (baccalauréat), ποὺ τοὺς ἐπιτρέπει ν' ἀκούσουν ἀνώτερα μαθήματα, εἴτε σ' τὸ Πανεπιστήμιο εἴτε σ' ἄλλα ἀνώτερα Σχολεῖα, δίνουν ἐξετάσεις ἐμπρὸς σ' Ἐπιτροπὴ ποὺ τὴν ἀποτελοῦν Καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου, εἰς τὴν περιφέρεια τοῦ ὁποίου ἀνήκει τὸ Γυμνάσιό τους. Ἂν ἐπιτύχουν, γίνονται bachelier, ἂν ὄχι, ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ξαναπαρουσιασθοῦν ὕστερα ἀπὸ ὡρισμένη προθεσμία.

Ὁ Φρειδερίκος Μιστράλ, ποὺ διηγεῖται τὴ χριτωμένη αὐτὴ ἀνάμνησι, εἶνε ἕνας διάσημος Γάλλος ποιητής, Προβηγγιανός. Τὰ ποιήματά του, γραμμένα στὴν Προβηγγιανὴ διάλεκτο, τὰ μεταφράζει ὁ ἴδιος καὶ γαλλικά. Μεταξὺ αὐτῶν εἶνε ἡ περίφημη «Μιρέϊγ», ποὺ τὴν ἔκανε μελόδραμα ὁ Γκουνού, κι' ἕνας Ὕμνος στὴν Ἑλλάδα, ποὺ μεταφράσθηκε ἀπὸ τὸν Κωστῆ Παλαμᾶ, μὲ τὴν περίφημη ἐκείνη ἐπωδό: «Γλυκιὰ εἶν' ἡ Δάφνη; Μιὰ φορὰ κανεὶς πεθαίνει!» —Σ. τ. Μ.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἴδε Ὁδηγοῦ Κεφ. ΙΒ'.]

α'.) **Παίγνιον**

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γενναίας Μελισσουργιώτισσας

Α	ΤΑ	ΜΑ	Α
ΝΙ	Ι	Ι	ΝΙ
ΔΙ	ΔΙ	ΓΕΡ	ΟΑ
Α	ΣΠΑ	ΛΑΝ	Α

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν τὰ ὀνόματα τεσσάρων εὐρωπαϊκῶν Κρατῶν.

β'.) **Ἐπανόρθωσις λέξεων**

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βαρβαρομάχου Ἑλλάδος

Μεταθέτων καταλλήλως τὰ γράμματα, σχηματίσατε τὰ ὀνόματα ἓξ ἀρχαίων ποιητῶν:

ΙΥΡΕΠΗΔΙΣ—ΦΟΚΛΗΣΟΣ—ΧΥΛΛΙΣΟΣ—ΔΙΝΡΟΠΑΣ—ΟΡΟΜΗΣ—ΡΑΤΓΤΙΟΣ.

γ'.) **Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς**

Cube Syllabique

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀριστ. Σωτηροπούλου

——**=Νῆσος τοῦ Ἀτλαντικοῦ, Πορτογαλική.

——**= Τὸ δέκατον (δέκατον τοῦ φρόγκου).

——**=Φάρμακον, ἰατρικόν.

Καὶ καθ' ἑτῶς τὰ ἴδια. Κάθε ἀστερίσκος εἶνε ἕνα γράμμα. Κάθε δύο ἀστερίσκοι εἶνε μία συλλαβή.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὀνωδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ἀπαραιτήτως ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 37ου φύλλου

α') Ἀηδών, περιστερά, σπῖνος, κορυδαλός, κανάριον, χελιδών.—β') Νὰ γίνῃς συνδρομητής!—γ'.) Qui ne dit mot, consent.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

(Ἴδε φυλλάδιον 25ον, σελ. 209)

Λέγουν, ὅτι διὰ νὰ μεταφράσῃ κανεὶς καλὰ ἀπὸ μίαν ξένην γλῶσσαν, πρέπει νὰ γνωρίζῃ καλλίτερα τὴν ἰδικήν του, δηλαδὴ ἐκείνην, εἰς τὴν ὁποίαν μεταφράζει. Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια. Βέβαια, τελεία μετάφρασις γίνεται, ὅταν γνωρίζῃ κανεὶς καλὰ καὶ τὰς δύο γλώσσας. Ἀλλ' ἀπὸ δύο μεταφραστάς, ποῦ ὁ ἕνας θὰ ἤξευρε καλλίτερα τὰ γαλλικὰ καὶ ὁ ἄλλος καλλίτερα τὰ ἑλληνικά, τελειοτέραν μετάφρασιν ἐκ τοῦ γαλλικοῦ θὰ ἔκαμνε ὁ δεύτερος.

Παρατηρῶ, ὅτι εἰς τοὺς μεταφραστικοὺς μας ἐν γένει διαγωνισμούς, αἱ περισσότεραι μεταφράσεις εἶνε ἀνεπιτυχεῖς, διότι οἱ διαγωνιζόμενοι δὲν γνωρίζουν ἀκόμη νὰ ἐκφράζωνται καλὰ εἰς τὴν γλῶσσάν των. Ἐννοοῦν τὴν ξένην, δὲν κάμνουν λάθη καὶ παρεξηγήσεις, ἀλλὰ δυσκολεύονται νὰ ἀποδώσουν τὸ νόημα ἑλληνικά, νὰ τὸ ποιήσουν πως θὰ τὸ ἔλεγεν ἕνας συγγραφεὺς δικός μας. Καὶ εἰς τὸν σημερινὸν ἐπίσης διαγωνισμόν, ἐκεῖνοι ποῦ παρεξήγησαν τὸ γαλλικὸν κείμενον, ποῦ ἔκαμαν λάθη, (ποῦ μετέφρασαν πχ: *καμπὴν* ἢ *πρόποδας* ἢ *πέρασμα* τὴν pente τοῦ δουνοῦ, ἢ *ἀπὸ τὸ μικρὸ χώρισμα* τὸ de petite taille,) εἶνε ὀλίγοι, ἐλάχιστοι. Οἱ περισσότεροι ὅμως ἔγραψαν ἑλληνικά... ποῦ δὲν εἶνε ἑλληνικά. Ἀτεχνῆ ἡ φράσις των. ἄκομψον τὸ ὕφος, ἀκαλαίσθητον τὸ σύνολον. Τόσον εἰς τὴν δημοτικὴν, ὅσον καὶ εἰς τὴν καθαρεύουσαν. (Δίσει ἐπίτηδες ἔδωσα ἕνα κομμάτι πραγματογνωσίας ποῦ ἤμποροῦσε νὰ μεταφρασθῇ καὶ εἰς τὰς δύο γλώσσας).

Ἐννοεῖται, ὅτι αὐτὰ τὰ λάθη—ἐκφραστικὰ καὶ ὄχι μεταφραστικά, λάθη ἑλληνικῆς καὶ ὄχι γαλλικῆς—ἄλλοι ἦσαν περισσότερα καὶ ἄλλοι λιγώτερα, ἄλλοι βαρύτερα καὶ ἄλλοι ἐλαφρότερα. Ἀλλ' ἀπ' αὐτὰ κυρίως ἐκρίθησαν αἱ μεταφράσεις. Τὰ ὀλιγώτερα καὶ ἐλαφρότερα ἀπήντησα εἰς τὰς 28 πρώτας, ποῦ παίρνουν τὰ βραβεῖα καὶ τὸν Α' ἔπαινον. Νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, αἱ μεταφράσεις αὐταὶ εἶνε ἐπάνω-κάτω ἰσοδύναμοι. Μὲ μικρὰς διορθώσεις, θὰ ἠμποροῦσαν ὅλαι νὰ δημοσιευθοῦν. Μόνον τὸ *Χαΐδεμα τ' Ἀγέρα* ξεχωρίζει ὡς ὅρος προσωπικὸν καὶ εὔμορφον. Δι' αὐτὸ παίρνει τὸ Πρῶτον. Τὰλλα βραβεῖα ἀπενεμήθησαν διὰ κλήρου μεταξὺ αὐτῶν τῶν 28 καὶ οἱ λοιποὶ ἐπέρασαν εἰς τὸν Α' Ἔπαινον.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ, *Χαΐδεμα τ' Ἀγέρα* [15Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ (*ἀπὸ [12Ε] εἰς ἕκαστον:*) Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος.—Νικητὴς τῆς Αὔριον.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ (*ἀπὸ [12Ε] εἰς ἕκαστον:*) Ἔνδοξο Σουλτ.—Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς,—Καλικάντζαρος.

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (*ἀπὸ [12Ε] εἰς ἕκαστον:*) Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου, Κωμικὸς Ἀριστοφάνης, Παγκόσμιο Ὄνειρο, Πατρὶς τῶν Ἡρώων, Τρισεύγενη, Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες, Μεγάλη Ἑλλάς, Ἴρις, Αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου, Τιάρκος, Θρακικὸς Βόσπορος, Διάττων Ἀστήρ, Ἀνδρέας Ν. Ἰγγλέσης, Ναυτάκι τῆς Ἀθήνου, Ἰδεῶδης Ἑλλάς, Κωνστ. Δ. Ἐλευθεροῦδάκης, Ξενία Π. Κωνσταντινίδου, Ἀθαν. Σ. Καψάλης, Δημήτριος Μπερδέσης, Νικόλαος Γ. Λαζαρίδης, Κοραλία Καστρίτου, Μιχαὴλ Θ. Λύρας.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (*ἀπὸ [10Ε] εἰς ἕκαστον:*) Δημητράκης Ε. Χαχῆς, Βασιλικὴ Σ. Φραντζῆ, Γεώργιος Γ. Μαρκέτος, Δημ. Παυλάκης, Ἑλένη Δ. Γιαννακοπούλου, Ἐλευθέριος Ν. Ἀποστόλου, Νικόλαος Κ. Παπαρρόδου, Γεράσιμος Δ. Γιαγνακόπουλος, Δημήτριος Ἀστρᾶς, Ἑλένη Π. Γιαννάρου, Ἀγριόπαπια, Χρυσόφτερη Ἐλπίδα, Γερμανόπαις, Φάουστ, Ἑλληνικὸ Χῶμα, Νυκτολούλουδο, Ἀνδρεῖος Ἄνδριος, Δοξασμένοι Ἀθῆναι, Κυανοῦν Νέφος, Σ. Ι. Μακρυμιχάλος Ἀλησμόνητος Σύρος, Μεγολοπρεπὴς Βόσπορος, Νικηφόρον Ξίφος, Ψυχή, Κύκνος, Νυνυάκι τῶν Σπετσῶν, Βαρβαρομάχος Ἑλλάς, Πλανῆτις, Ἀγκάθι, Μπομπότα, Κυκλαμιά, Ρεζεντᾶ.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (*ἀπὸ [8Ε] εἰς ἕκαστον:*) Δάφνης Στέφανος, Ἰωάν. Πελεκάνος, Φαιδρός, Τρίαινα τοῦ Ποσειδῶνος, Καμέλια, Ἀφελὴς Χιωτοπούλα, Ἐλευθέριος Ἐλευθεριάδης, Δημήτριος Ὁμ. Κοντός, Εὐφροσύνη Β. Βέργου, Ἀνδρέας Α. Ἡλιόπουλος, Γεώργιος Χ. Σβολόπουλος, Μαρίκα Γ. Βλαχάκη, Προκόπιος Γ. Σαραντόπουλος, Π. Σ. Μομφερράτου, Φίλων καὶ Ἰάσων Ν. Σελᾶς, Κατίνα Κασίμη, Σταῦρος Δ. Κατράκης, Μόσχα Δ. Μπίστη, Δώρα Σπυριδάκη, Διονύσιος Ἀλεξίου Ζαμυθινός, Γεώργιος Τσιγάντες, Κ. Α. Κοντηρᾶς, Γεώργ. Π. Δάφνος, Παντολέων Γκιάλης, Ἀντώνιος Δ. Τζιώτης, Ἑλληνικὸς Παιάν, Ἄλκης, Γλυκὺ Παρελθόν, Θρίαμβος τοῦ Δικαίου, Ναπολέων ὁ Ἰος, Ἥρηβος Ἑρμῆς, Δοῦξ τῆς Ἠπείρου, Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδών, Ἀθάνατο Ναυτάκι, Ἄγνωστος, Κύμα τῆς Πατρίδος, Τρελλὸς Κειραλλωνίτης, Συριανὴ Αὔρα, Λευτεριὰ στοὺς Σκλάβους, Μέγας Ναπολέων, Εὐκλείδης, Βλ. Γ. Βαλασσόπουλος, Ἀπόγονος τοῦ Καίσαρος, Τιμὴ τῆς Πατρίδος, Γλυκεῖα Αὔρα, Δοξασμένο Εἰκοσιένα, Μεσσηνιακὴ Ἀκτή, Μελαχροινὸ Διαβολάκι, Κριθαρένιο Ψωμί, Ξανθὴ Πριγκηποπούλα, Νικόλαος Ι. Κίτσος, Κωνσταντινουπολίτικο Διαβολάκι, Βασιλικὴ Π. Μόσχου, Κουκλίτσα, Μαργαρίτα τοῦ Ἀγροῦ.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (*ἀπὸ [5Ε] εἰς ἕκαστον:*) Χαρίκλεια Γ. Βασιαρδάνη, Σπυρ. Π. Νικολαΐδης, Βασίλειος Γ. Ζησιμόπουλος, Ἰωάν. Γ. Χονδρογιάννης, Παναγ. Δ. Ρωμανιώλης, Ἀριστείδης Πετρόπουλος, Μαρία Μ. Πατρικίου, Γρηγόριος Χ. Ἀλεξάκης, Ἀλεξάνδρα Λαμπριγιου, Ἀσπασία Α. Πυλαρινοῦ, Ἰωάν. Κ. Κούρταλης, Κούλα Κρασσακοπούλου, Λουκᾶς Ι. Μπακοῦρος, Δ. Ι. Ἰωαννόπουλος, Γεώργ. Δ. Τσουκαλᾶς, Ἄγνα Καχριμάνη, Χαρίκλεια Τ. Μπούμπα, Ὁδοιπόρος, Δημ. Ι. Καζαμπάκας, Θεόδ. Γ. Γιαννουλόπουλος, Ἄστρος Γάτος, Φιλοποίμην, Ἄρης, Ἀφρισμένο Κῦμα, Ὑπερήφανο Ἑλληνόπουλο, Δαφνοστεφὴς Βασιλεύς, Ἡμέρα τῆς Ἐλευρίας, Γενναία Μελισσουργιώτισσα, Ματωμένο Λάβαρο, Ἥρως τῆς Γραβιᾶς, Μικρὸς Ἀχαιός, Κοσμοκράτωρ, Ναυτάκι τοῦ Αἰγαίου, Εὐγενὴς Ἱππότης, Χρυσὴ Ἀκτίς, Ὑπερασπιστὴς τῆς Σπάρτης, Λεοντόκαρδος Λεωνίδας, Ἀγοιξιάτικο Ἀεράκι, Χρυσαλλίς, Νικηφόρος Οὐρανός, Γεώργιος Κ. Βέγκος, Φιλόπατρις Ἠπειρώτης, Νηρηΐς τοῦ Εὐρώτα, Γυθειωτάκι, Ὑποκόμης Ρετεντοῦς, Ἄνθος τῆς Ἀνατολῆς, Ἐγγλεζάκι, Χαμόγελο τοῦ Πόνου, Χαρίλαος Σ. Πατσός, Ὑάκινθος, Φασαμμιάς, Κωνσταντῖνος ὁ Παλαιολόγος, Ἀνέσπερος Δόξα, Μαρκησία, Ζακυνθινὸ Ἀκρογιάλι, Πρόσφυξ, Πρόσκοπος, Ἀσπὶς τῆς Ἐλευθερίας, Βουλγαροφάγος Ἕλλην, Τρελλὴ Ναυτοπούλα, Μαρίκα Λεριώτου, Γέρω Δῆμος, Οὐράνιος Θόλος, Κώστας Γαζόπουλος.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΟΥ ΣΚΥΛΛΟΥ

[*Ἡ βραβευθεῖσα μετάφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ*]

Στὴν κατηφοριὰ ἑνὸς βουνοῦ τῆς Ἰταλίας, ὑπάρχει ἕνα σπήλαιο ὀνομαζόμενο «σπηλιὰ τοῦ σκύλλου». Τίποτε τὸ ἰδιαίτερο δὲν φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως· ἂν ὅμως μέσα στὸ σπήλαιο αὐτὸ βάλουμε κανένα σκύλλο ἢ ἄλλο μικρόσωμο ζῷο, θὰ τὸ ἰδοῦμε ἀμέσως νὰ τρικλίζῃ σὰ μεθυσμένο καὶ κατόπι νὰ πέφτῃ χάμω καὶ νὰ πεθαίνῃ σὲ ὀλίγα λεπτὰ ἀπὸ ἀσφυξία.

Ἡ αἰτία τοῦ περιέργου αὐτοῦ φαινομένου εἶνε, ὅτι τὸ σπήλαιο περιέχει ἕνα ἀέριο μὴ ἀναπνεύσιμο, τὸ ὁποῖον ὀνομάζομεν ἀνθρακικὸν ὀξύ, καὶ τὰ ζῷα ποὺ ἀναπνέουν τὸ ἀέριο αὐτό, ἀποθνήσκουν ἀμέσως. Ἔτσι καὶ ὅταν ἀκουμπήσωμε στὸ ἔδαφος τῆς σπηλιᾶς ἕνα κερὶ ἀναμμένο, τὸ κερὶ σβύνει.

Τὸ ἀέριο αὐτὸ εἶνε τὸ ἴδιο μὲ ἐκεῖνο ποῦ βγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα μας, ὅταν, ἀφοῦ ἀναπνεύσωμε τὸν ἐξωτερικὸν ἀέρα, τὸν ἀφήνωμε κατόπι νὰ ξαναβγῇ. Γι' αὐτό, ὅταν πολλοὶ ἄνθρωποι συνάζωνται στὸ ἴδιο μέρος, χωρὶς νὰνανεώνεται ὁ ἀέρας, τὸ δωμάτιο γεμίζει ἀπὸ ἀνθρακικὸν ὀξύ. Τότε βλέπομε πολλοὺς νὰ ὑποφέρουν καὶ πολλὲς φορὲς νὰ λιγοθυμοῦν ἀπὸ ἀσφυξία.

Ἀποφεύγετε λοιπὸν νὰ κλείνετε πολλοὶ μαζὶ στὸ ἴδιο δωμάτιο.

Ἀποφεύγετε τὰ πολὺ μικρὰ δωμάτια ὕπνου, ὅταν σωρεύωνται 'ς αὐτὰ πολλὰ πρόσωπα.

Ἀγανέωνετε τὸν ἀέρα ὅσο τὸ δυνατὸν συχνότερα, πρὸ παντὸς τὸ πρωΐ, γιὰ νὰ διώχνετε τὰ δηλητηριώδη ἀέρια ποὺ σωρήχθησαν τὴν νύκτα.

Χαΐδεμα τ' Ἀγέρα

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 28, ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 22αν Αὐγούστου 1917.

ΔΗΛΩΣΙΣ

***Μόλις ἐλύθη ὁ Ἀποκλεισμός, ἔσπευσα τὰ στείλω ὅλα τὰ προηγούμενα φυλλάδια εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῶν τέως ἀποκλεισμένων μερῶν. Ἀπὸ τὰ δέματα αὐτά, ἄλλα ἔφθασαν ἀμέσως, ἄλλα ἔφθασαν ἀργότερα καὶ μερικὰ δὲν ἔφθασαν διόλου εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρον. Τί νὰ ἤγειναν τὰ τελευταῖα αὐτά; Ἐχάθησαν; παρεπλανήθησαν; ἐτορπιλλίσθησαν; ἐλησμονήθησαν; ἐκρατήθησαν ἀπὸ τὴν λογοκρισίαν; Θὰ διανεμηθοῦν ἀργότερα; δὲν εἰμπορῶ νὰ γνωρίζω, παρὰ μόνον ὅτι, ὡς μὲ βεβαιώνει τὸ Ταχυδρομεῖον Ἀθηνῶν, ἐδῶθεν ἐστάλησαν ὅλα. Ἄδηλον ἂν ἐχάθησαν μερικὰ ὁριστικῶς ἢ προσωρινῶς. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, δὲν εἰμπορῶ, οὔτε εἶνε δίκαιον, νὰ τὰ ξαναστείλω δωρεάν. Ὥστε οἱ συνδρομηταὶ τῶν τέως ἀποκλεισμένων μερῶν πρέπει ἀκόμη νὰ περιμείνουν. Καὶ ἐὰν τὸ τέλος τοῦ ἔτους, ὅταν θὰ σχηματίσουν τὸν τόμον των—θὰ σχηματίσω δὲ κ' ἐγὼ τοὺς ἰδικούς μου καὶ θὰ ἰδῶ εἰ φυλλάδια μοῦ περισσεύουν,—ἐὰν δὲν ἔχουν λάβει τὰ ἐλλείποντα, τότε ἂς μοῦ γράψουν ποῖα καὶ πόσα εἶνε καὶ ἂς μοῦ στείλουν συγχρόνως τὸ ἀντίτιμον,—20 λεπτὰ δι' ἕκαστον φυλλάδιον. Ἔτσι μόνον θὰ εἰμπορέσω νὰ τοὺς τὰ ξαναστείλω, τοὐλάχιστον ἐφ' ὅσον θὰ ἔχω.*

Ἐννοεῖται, ὅμως, ὅτι ἂν κανεὶς ἀνυπόμονος θέλῃ νὰ συμπληρώσῃ τὰ κενά του μὲ φύλλα ἀγοραστῶν (σὲ κοινὸ χαρτὶ ἢλ. τυπωμένα) εἰμπορεῖ νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τώρα, (διότι ἀπ' αὐτὰ ὑπάρχουν) στέλλων καὶ τὸ ἀντίτιμον, ἑκάστου φυλλαδίου, λεπτὰ 10 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν, καὶ λεπτὰ 15 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τί εἶν' αὐτά, *Γενναία Μελισσουργιώτισσα*; Τάσο; φόβος πιά, τόση ἀγωνία, τόση «ἀπαρηγόρητη» ἀπελπισία, ἐπειδὴ φέτος θὰ δώσῃς εἰσητηρίους ἐξετάσεις; Ὄχι δά! Ἕνα κορίτσι ἔξυπνο κ' ἐπιμελὲς σὰν καὶ σένα; Καὶ μὲ προμηθεστὴν μάλιστα τὸν καθηγητὴ κ. Χαριτονιδὴν; Ἄ, μὴ φοβᾶσαι τίποτε! Ὡρισμένως θὰ ἐπιτύχῃς.

Ὁ *Σ. Ι. Μακρυμιχάλος* μοῦ καταγγέλλει ὡς ἀντιγραμμένας τὰς ὑπ' ἀριθ. 350, 352, 353, 467, 472—476 καὶ 479 Πνευματικὰς Ἀσκήσεις. Ὅλαι εἶνε ἀντιγραμμέναι ἀπὸ παλαιούς μου τόμους, μὲ μικρὰς παραλλαγάς, τὰς ὁποίας πιθανὸν νὰ ἔκαμε καὶ ὁ Ἀνανίας (ὁ ὁποῖος πάντα τὰς διορθώνει ὀλίγον). Ἔλαβον ὑπὸ σημείωσιν αὐτὴν τὴν καταγγελίαν καὶ λυποῦμαι πάρα πολὺ διὰ μερικοὺς φίλους μου, ποῦ θέλουν νὰ μὲ ἀπατοῦν μὲ ἀντιγραφάς. Πολὺ λυπηρόν!

Νὰ καὶ ἡ ἀγαπητή μου *Μπομπότα*. Ἔκαμε μερικὲς ἑβδομάδες νὰ μοῦ γράψῃ. Καὶ ξέρετε γιατί; *Δοκίμασε νὰ μοῦ κρατήσῃ κάκια*, ἐπειδὴ δὲν τῆς ἀπαντοῦσα ἐκτενῶς. Ἀλλ' ἂς τὴν ἀφίσουμε νὰ μιλήσῃ ἡ ἴδια: «Μὰ ποῦ! Δὲν τὸ κατώρθωσα. Σὺ γοητεύεις καὶ νάξερες μὲ πόση ἀνυπομονησία σὲ περίμενα προχθές, γιὰ νὰ διαβάσω τὴν Μ. Νῆσον καὶ τὸ "Ἔξω ἀπ' τὴ φωλιά, καὶ τί χαρὲς ἔκαμα χθὲς ποῦ σὲ ἔλαβα!...»

Ἀμ' ἡ *Γλυκεῖα Αὔρα*, ποῦ οὔτε ἀπόπειρα δὲν ἔκαμε ἡ κατμένη; Ἐξακολουθεῖ νὰ μοῦ γράφῃ τακτικά, μολονότι ἔχει τὴν ἰδέαν ὅτι «τὰ γράμματά της μ' ἐνοχλοῦν πολύ, ἀφοῦ δὲν τῆς κανεὶς ἀπαντῶ ἀπὸ ἀπόψε». Ἀλλ' ἂς τὴν βγάλῃ αὐτὴ τὴν ἰδέα. Εἶνε πολὺ λανθασμένη. Τὰ γράμματα τῶν φίλων μου, ἀπαντῶ δὲν ἀπαντῶ, μοῦ προξενοῦν πάντα τὴν μεγαλύτερη εὐχαρίστησι.

Συλλυποῦμαι ἐγκαρδίως τὸν φίλον μου *Παῦλον Ι. Χατζηδάκην* διὰ τὸν θάνατον τῆς ἀδελφῆς του *Δέσποινας*, θείας τοῦ φίλου μου *Ἰω. Κακριδῆ*, τὸν ὁποῖον ἐπίσης συλλυποῦμαι.

Ὁ *Ὑπερασπιστὴς τῆς Σπάρτης* καὶ τὸ *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες* μοῦ ἀνεγγέλλουν, ὅτι ἔχασαν ἀδελφοῦλές των. Ὁ πρῶτος τὴν θερμήν μου φίλην Εὐαγγελίαν, ὁ δεύτερος τὴν μικροῦλαν Ἠλέκτραν. Ἐγκάρδια συλλυπηθεῖτε.

Δὲν παρέλειψε τίποτε ὁ κ. Ξ., *Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς*. ἀλλ' ὁ ἴδιος ὁ Βῆρ δὲν ἀναφέρει εἰς τὸν κατάλογον τῶν πραγμάτων τοῦ κιθωτίου οὔτε μολύβια, οὔτε σφαῖρες ἢ σπάγια. Μόνον χαρτί, καὶ μόνον πυρίτιδα ἢ κεφούλια γιὰ τὰ τουφέκια. Ἀπορεῖς πῶς βγῆκαν τώρα στὸ κυνῆγι οἱ ἀδικοι, χωρὶς σφαῖρες καὶ σπάγια. Ἴσως κατεσκεύασαν ἀπὸ τὰ μέταλλα ποῦ εἶχαν. Ὅτον γιὰ τὸ χαρτί, δὲν εἴδαμε ἀκόμη νὰ τὸ χρησιμοποιοῦν. Ὁ Σπίλετ μόνον γράφει στὸ σημειωματάριό του, μὲ τὸ μολύβι ποῦ εἶχε.

Ἀπὸ τὸ γράμμα σου, *Μικρὲ Συνιλάτη*, μανθάνω ὅτι αὐτοὶ ὅλοι εἶνε πρόσωπα ἡλικιωμένα καὶ σεβαστά. Κάποιος, φαίνεται, ἀπὸ τὴν πόλι σας, διὰ νὰ κάμῃ φάρσαν, τὰ ἔστειλε ἐν ἀγνοίᾳ των. Ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί εἶδους ἀστεῖα εἶνε αὐτά! Πολὺ πρόσεχε καὶ βλακοῦλα.

Ἡ ἀνάγκη μ' ἔκαμε, *Κύκνε*, νὰ δίδω τὰ βραβεῖα τῶν Λύσεων διὰ κλήρου μεταξὺ τῶν ἰσοτίμων, δηλαδὴ τῶν ἐχόντων μέχρις ὡρισμένου ἀριθμοῦ λύσεις. Ἀτύπι, μὲ τὸ ἄλλο σύστημα, εἶχα παρατήρησι, ὅτι ἔπιαναν τὰ βραβεῖα αἰωνίως οἱ ἴδιοι καὶ οἱ ἴδιοι. Ἔπειτα πολλοὶ τότε συνεννοοῦντο, ἔλεγαν μεταξύ των τὰς λύσεις τῶν ἰδικῶν των Ἀσκήσεων,—ἢ ἐκείνων ποῦ εὕρισκαν μόνοι τὼς πολὺ δυνατοὶ λύται,—κ' ἔτσι ἀδικοῦντο οἱ ἄλλοι, οἱ ἔξω αὐτῶν τῶν συνδυασμῶν. Αὐτὰ τὰ ἄκοπα ἔκλεψαν μὲ τὸν κλῆρον. Καθένας τώρα εἰμπορεῖ νὰ ἐλπίζῃ ὅτι θὰ βραβευθῇ, ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ τὸν ἀπαιτούμενον ἀριθμὸν τῶν Λύσεων.

Ναί, σ' ἐνθυμοῦμαι *Π. Μ. Σιφναῖε*, ἀπὸ μερικοὺς περισσοὺς Διαγωνισμοὺς καὶ μὲ χαράν μου σὲ ξαναβλέπω. Ἂς γίνῃ λοιπὸν «ἀπαρχὴ ἀλληλογραφίας» αὐτὸ τὸ ὡραῖο καὶ καλλιγραφικότατο γράμμα σου. Ἀλλὰ νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμον. Ξέρεις, χωρὶς αὐτό, δὲν ἐπιτρέπεται τακτικὴ Ἀλληλογραφία.

Ἅμα μαζεύωνται τρεῖς-τέσσαροι φίλοι καὶ ἀποφασίζουν νὰ ἐνεργοῦν ἀπὸ κοινοῦ ὑπὲρ τῆς διαδόσεως τῆς «Διαπλάσεως», αὐτό, *Νίκη*, εἶνε Σύλλογος καὶ τὸ κοινόν των ξεσπάθωμα λογίζεται ὡς ξεσπάθωμα τοῦ Συλλόγου τοῦ. Αὐτὸ ὁρκεῖ νὰ ξέρετε, γιὰ νὰ κάμετε καὶ σεῖς τὸν δικό σας, ἀφοῦ τόση ἔχετε ἐπιθυμία.

Χιωτοπούλα, ἡ ἀδελφὲ τοῦ Ἀνανία σ' εὐχαριστοῦν πολὺ ποῦ θυμήθηκες, ὅτι κάνουν συλλογὴ γραμματοσήμων καὶ σκοπεύεις νὰ τοὺς στείλῃς ἀπὸ τὰ διπλά σου γραμματόσημα. Θὰ τὰ δεχθοῦν μὲ μεγάλη χαρὰ καὶ θὰ χαροῦν ἀκόμη περισσότερο ἂν σὲ μιμηθοῦν καὶ ἄλλοι μας φίλοι.—Ναί, ἡ περὶ ἧς ἐρωτᾷς εἶνε συνδρομήτρια.

Ὡραία ἐπιστολὰ μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Π. Γ. Φούφας*, *Ἄνθος τοῦ Ἀγροῦ*, *Λύρα τοῦ Ὀρφέως*, *Μελαγχολικὴ Βοσκοπούλα*, *Ἀμέριμνη Ψαροπούλα*, *Δάφνης Στέφανος*, *Ἀνοικτόκαρδος*, *Γέρος τοῦ Μορηᾶ*, *Λύρα τοῦ Ἀρίονος*, *Μυγκέ*, *Ἐγγλεζάκι*, *Τυρολέζος* καὶ *Ἄθως*. — Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλά των λόγια.

Ποῖος εἶνε ὁ Χ. Γ. Β., ποῦ μοῦ ἔστειλε μίαν δραχμὴν, διὰ νὰ τοῦ ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμον *Ἰουστῖνος Κλαρέλ*; Πρέπει νὰ μοῦ γράψῃ τόνομά του καὶ τὴν διεύθυνσίν του, διὰ νὰ ἰδῶ ἂν εἶνε συνδρομητής. Ἄλλως δὲν ἐγκρίνεται.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς: «Δική μου ἡ Κόλασι!»—«Ἡ Γαλήνη».—«Θὰ γελάσῃ καλὰ ὁποιος γελάσῃ τελευταῖος».—«Καλοκαιρινὰ μαθήματα».—«Τὰ καλλίτερα βιβλία». — «Τί κέρδισαν;».—«Βράδυ-βράδυ». — «Ὁ ἀδελφός μου».—«Dolor is lacryma».—Ἡ σηγὴ καὶ ὁ ὀκεανός».—«Νόστιμα».— «Τῆς βοσκοπούλας τὸ παλάτι».—Κάτι ποῦ δὲν περίμενα».—«Τῆς τύχης τὸ γραμμένα».— «Ἡλιοβασίλεμμα».—«Ἡ διάβασις τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης».—Παιδικὰ Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς Ἑβδ. Διαγωνισμούς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδευθῇ ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 1. Τὰ ἐγκεκριμένα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1917. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ. εἰς κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα: *Ὀδυσσεὺς Ἀνδρούτσος*, ἀ. (Χ.Δ.). *Ταυχρμάχος*, ἀ. *Κεραυνός*, ἀ. *Ἄρμα τῆς Νίκης*, ἀ. (Γ.Β.). *Ξεφτέρι τῆς Νίκης* ἀ. (ΙΤ). *Ἐλευθεροῦδεῖσα Ἑλληνοπούλα*, κ. (Π Π). *Κυανόλευκον Λάβαρον*, ἀ. (ΡΣ). *Χιωτοπούλα*, κ. *Φασαρίας*, ἀ. (ΚΚ). *Αἰολικὸς Ἀστήρ*, ἀ. (ΤΠ).

Ἀνανέωσις ψευδωνύμων: *Ἑσπερινὴ Γαλήνη*, κ. *Σταγὼν Δρόσου*, κ. *Ἐσμεράλδα* κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: ἡ *Ἀκτὴ* (0) μὲ *Ἑλληνικὴν Αἴγλην*, *Νικητὴν τῆς Αὔριον*, *Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς*, *Μυγγέ*, *Τρισεύγενην*.—ὁ *Νεύτων* μὲ *Νικητὴν τῆς Αὔριον*, *Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς*, *Βαρῶνον τῶν Πατρῶν*.—ἡ *Μανὸν* (0) μὲ *Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς*, *Ἔρημην Βαρκούλαν*, *Τρισεύγενην*, *Φλόραν*,—ἡ *Τρισεύγενη* (0) μὲ ὅλους τοὺς ἐμαλλιαχούς.—ὁ *Ὀδυσσεὺς Ἀνδρούτσος* (0) μὲ *Γερμανόπαιδα*.—ὁ *Μικρὸς Ἀθηναῖος* (0) μὲ *Ὕμνον τῆς Ἐλευθερίας*, *Μαργαρίταν τοῦ Ἀγροῦ*, *Ξανθὴν Μελαχροινούλαν*, *Ἡρωΐδα Ἑλληνοπούλαν*—ἡ *Κυηγέτις Ἄρτεμις* (0) μὲ *Ἰδιότροπην*, *Ζενέταν*, *Γυθειωτάκι*, *Γκραζιέλλαν*, *Κάκιαν*, *Ρέμβην*, *Μυοσωτίδα*, *Γαρδένιαν*, *Καμέλιαν*, *Μυγκέ*, *Ἴριδα*, *Ἀφελὴ Χιωτοπούλου*, *Μονάκριβη

νεται· ὄχι, πλήρης ἔκδοσις ἑλληνική δὲν ὑπάρχει· *Πανελλήνιον Πόδον* (εὔχομαι τώρα νὰ μοῦ γράψῃς, ὅτι ἡ ἐγχείριοις ἐπέτυχε·) *Φασαρίαν* (θὰ σὲ ἀγαπῶ καὶ πολύ!) *Κωνστ. Δ. Ἐλευθ.* (ὁ Ὀδηγὸς τὸ λέγει καθαρά· 75 λεπτὰ διὰ τοὺς συνδρομητὰς καὶ δρ. 1,50 διὰ τοὺς ἄλλους, εἶνε ὁ ἐλάχιστος ὅρος τοῦ ἀντιτίμου δημοσιεύσεως Μ. Ἀγγελίας, ἀπὸ μίαν ἕως δεκαπέντε τὸ πολὺ λέξεις· ἐννοεῖται ὅτι, ἂν εἶνε ὀλιγώτεραι τῶν 15 λέξεων, εἰμποροῦν μερικαὶ ἀπ' αὐτὰς νὰ τυπωθοῦν μὲ παχέα στοιχεῖα ἢ μὲ κεφαλαῖα, ὥστε νὰ συμπληρωθῇ ὁ ἀριθμὸς 15, διότι, κάθε λέξις μὲ παχέα λογίζεται ὡς δύο καὶ μὲ κεφαλαῖα ὡς τρεῖς·) *Δεῖλν* (ἔλαβα τὴ φωτογραφία σου· γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα, θὰ σοῦ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο·) *Δημ. Σ. Μπερδ.* (μνησικακίαν δὲν κρατῶ ποτέ· ἂν μπορῇς νὰ συμμορφώνεσαι μὲ τοὺς κανονισμοὺς χωρὶς ἀντιλογίας καὶ νὰ μὴν ἀκοῦς κακὰς συμβουλάς, εἶσαι πάντοτε εὐπρόσδεκτος·) *Νεαρὸν Ἱππότην* (εἶνε περσινά, ἀνανεούμενα διὰ τὸ τρέχον ἔτος καὶ ὄχι διὰ τὸ προσεχές·) *Γελοιογράφον* (θὰ σοῦ ἀπαντήσω μεθαύριον·) *Μικρὸν Ἀθηναῖον* (εἰμπορεῖς ἅμα πληρώσῃς 1 δραχμὴν· ἀλλὰ διατί νὰ τὸ ἀλλάξῃς;) *Οὐράνιον Ἀστέρα, Ἐλπίδα τῆς Ἑλλάδος κτλ. κτλ.*

Ἀλέξ. Ἀθ. Τυ., Πλούσιον Φυνκαρᾶν, Βερβαρομάχον Ἑλλάδα, Βασιλέα κῶν Δασῶν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.)

Φιλόμουσον, Μπομπόταν, Ἑλληνικὸν Ὄνειρον, Γλυκειὰ Πατρίδα, Ἀθάνατο Ναυτάκι (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 21ην *Αὐγούστου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 167ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Αὐγούστου—Νοεμβρίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 19ης Νοεμβρίου

505. *Λεξίγριφος*

Προσωπικὸν καὶ κτητικὸν
Μαζὶ μὲ ἀριθμητικὸν
Ἐκάνανε παχέα
Καὶ τῆς Αἰγύπτου ἀνάστησαν
Ἀρχαῖον βασιλέα.

Ἐστάλη ὑπὸ Βασιλείου τοῦ Βουλγαροκτόνου

506. *Λογοπαικτικὸς Λεξίγριφος*

Δυὸ νῆσοι ἂν μποῦνε στὴ γραμμή,
Ἀρχαία θὰ κάμουν ἑορτή.

Ἐστάλη ἀπὸ τὴν Χρυσόφτερη Ἐλπίδα

507. *Στοιχειόγριφος*

Εἶμαι νῆσος τῆς Ἑλλάδος.
Τὸ κεφάλι ἂν μ' ἀφαιρέσῃς,
Νὰ μὲ μπήξῃς εἰς τὸν τοῖχο
Εὔκολα θὰ ἠμπορέσῃς.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Χρυσοφρόδινο Συννεφάκι

508. *Λογοπαικτικὸς Μεταγραμματισμός*

Βγάλε *Ἦτα*, βάλε *Πῖ*,
Καὶ θὰ ἰδῇς εἰς τὴ στιγμή,
Ἀπὸ Κρήτας τῆς Εὐρώπης,
Μία χώρα ἑλληνική.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νίκης

509. *Χί*

+ . . . + = Εἶδος χώματος.
. + . + . = Ἀσχαία διάπυρος πόλις
. . + . . = Αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης.
. + . + . = Νῆσος τῆς Ἑλλάδος.
+ . . . + = Νῆσος τῆς Ἑλλάδος.

Οἱ σταυροί, δεξιόθεν δημητριακὰν καὶ ἀριστερόθεν τὸ ἐξ αὐτοῦ τρόφιμον.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Φτωχὸ Χαμομηλάκι

510. *Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων*

4, 6, 8, 9, 12 +—×:=0

Μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν, τῶν ὁποίων ἡ τάξις δὲν θὰ μεταβληθῇ, νὰ παρεμβληθοῦν τὰ σημεῖα οὕτως, ὥστε τὸ ἐξαγόμενον τῶν πράξεων ποὺ θὰ σημειωθοῦν, νὰ εἶνε μηδέν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Ἀνδρίου

511. *Ἁπλῆ Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων*

Νὰ εὑρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοῦ αὐτοῦ, ὥστε τὰ μὲν ἀρχικά τῶν νὰ σχηματίζουν νῆσον τῆς Ἑλλάδος, τὸ δὲ πρῶτον τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, καὶ καθεξῆς, μέγα δοχεῖον:

1. Ἀπιστία· 2. Ἀπλαχιά· 3. Ἀρρυθμία· 4. Σπασάλη· 5. Γαλήνη.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Στέμματος

512. *Μικτόν*

αα - ου - σεαι - πυτις - δν - πν

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τριαίνης τοῦ Ποσειδῶνος

513. *Γρῖφος*

Η ὦ; ὦ; ὦ;